Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

Số 51

10 Tì

TUẦN LỄ TỪ 7-3 ĐẾN 14-3-1969

CHỦ TIỆM KIÊM ĐẦU BẾP : MINH VÕ — CỬA TIỆM 54 VÕ TÁNH ỐNG NÓI 24.901

Wasoni DS531 C74++ #51 Mar 9, 69

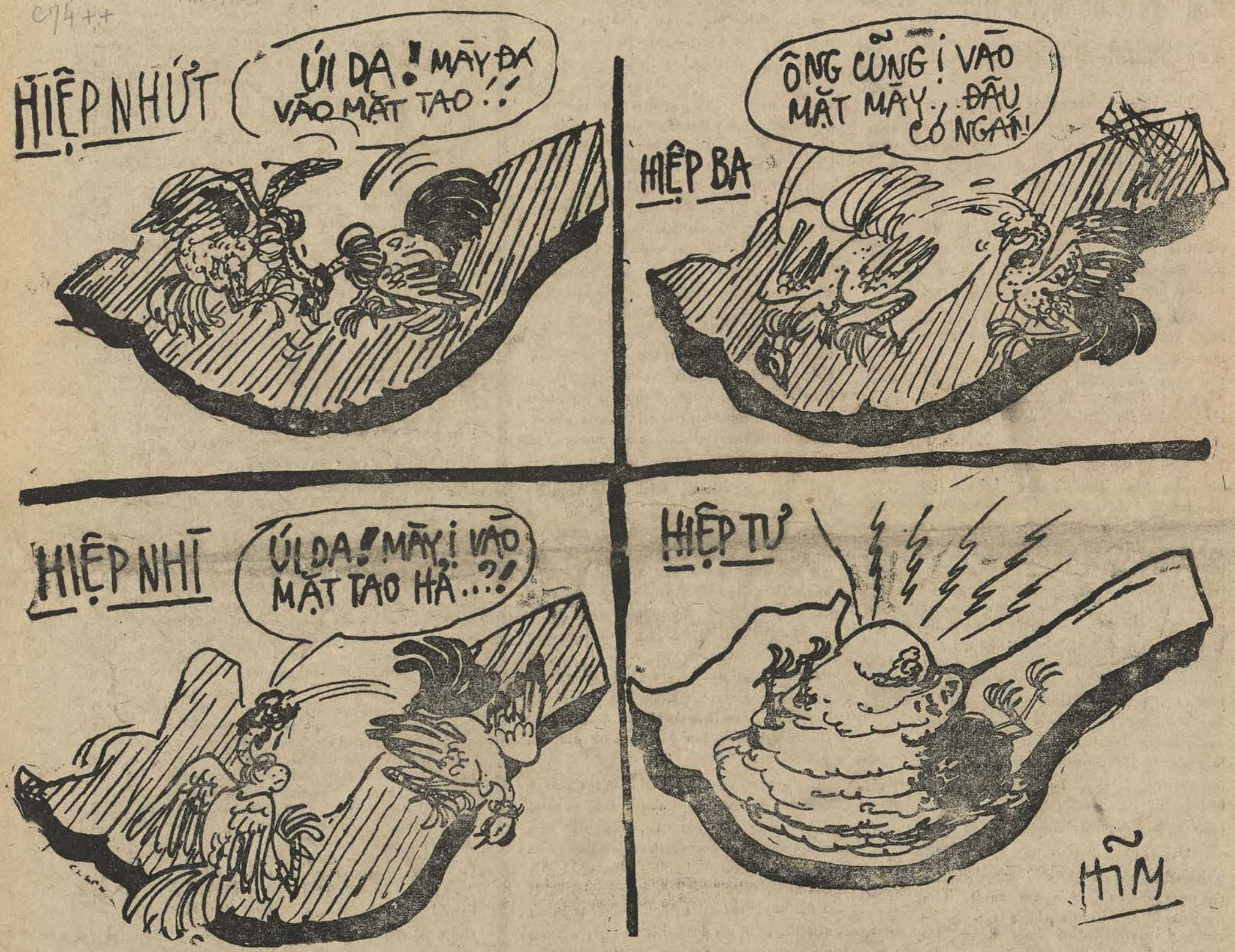

KẾT QUẢ MỘT CUỘC ĐÁ GÀ RẤT.. NẶNG MÙI

tổng pháo kích hay tổng-diệt-dân

Con Ong

Tính đến thứ năm 6-3-69, những vụ pháo kích của Vẹm vào các thành phố cũng đã giết sơ sơ chừng 500 thường dân, làm bị thương chừng 2.000 người khác.

DÂN SẮP ĐI ĐOONG

Nếu cứ theo đà này mà kéo dài chodủ 34 ngày là số ngày Vẹm thề với Hồ chủ tịt nhà ta thì chẳng bao lâu đồng bào VN sẽ đi đoong hết thay vì được các «đồng chí» giải phóng.

Nhưng nghĩ cho kỹ thì đây cũng là một lối giải phóng của Vẹm, giải phóng những thằng dân Việt Nam đang sống thênh thang trên mảnh đất Nam Việt Nam, đang tự do ăn nhậu ngoài hè phố. Anh cyclo đạp sơ sơ mỗi ngày chừng 8 tiếng cũng kiếm được 12.000đ mỗi tháng đủ tiền nhậu ly de củ kiệu. Trong khi đó thì anh nông dân ở ngoài Bắc làm việc hộc máu mồm cho Nhà Nước chỉ được lãnh có 40 kilo gạo mỗi tháng,

VẸM BÍ QUÁ NÊN BẮN ẨU

Không phải Vẹm nó không biết pháo kích như vậy là hại dân, hại nước, Nhưng Vẹm nó tính khác. Nó nhất định kiếm thắng lợi về quân sự. Kiếm không được tại nông thôn nó kiếm «vặt» tại thành phố, Kiếm không được trên chiến trường, nó tìm cách diệt dân.

Nó đang muốn tự tạo ảo tưởng là nó đang thắng. Mà nó thắng ? Thật vì mỗi ngày, nó « làm gục » được vài chục thường dân vô tội và phá hủy được năm bảy căn nhà.

TUYÊN NGÔN CỦA CON ONG

Nhóm Con Ong tự coi mình là dân lao động nửa trí thức và nửa chân tay xin ra mấy điều tuyên ngôn như sau :

1) Lậy Chúa, lậy Trời, lậy Phật, chúng con cầu xin cho Vẹm trở về với thánh thiện, tạm ngưng sát hại dân lành.

2) Cần xin ông Chính Phủ Việt Nam Cộng Hòa mắng Vẹm thật sát ván hơn nữa tại hòa đàm Ba Lê,

3) Hy vọng toàn thể quân, dân, chính, cả các ông Quốc Hội hay đi chơi và cả các ông đảng phái khoác lác, hãy xúm nhau lại chửi bới, buộc tội Vẹm tại quốc nội và quốc ngoại.

4) Năn nỉ đại cường Hiệp Chủng Quốc nghiên cứu tình hình pháo kich lẹ lẹ một chút để sớm đi tới quyết định một đổi một nghĩa là 1 trái đạn Vẹm rơi vào Sài-gòn thì 1 trái bom rơi vào Hà-Nội,

CORNELL UNIVERSITY LIBRARY JUN 1 1969

đối lập với nhà bếp

đặt vấn đề quân đội với chánh quyền

Nếu không kể công chức và nhân dân tự vệ hiện nay có 850 ngàn binh sĩ đang phục vụ dưới cờ. Mặt khác Chính phủ phải bỏ ra một khoản tiền khá lớn đài thọ lương bổng cho những binh sĩ này. Nhưng xét riêng từng quân nhân, đồng lương ấy lại quá nhỏ bé so với lương 1 người làm sở Mỹ, với giá sinh hoạt hiện nay khiến họ và gia đình phải sống cảnh chật vật, co cúi, kinh tế trong gia đình luôn đặt trong tình trạng báo động.

Để dễ thấy điều đó chúng tôi lấy trường hợp 1 quân nhân có 1 vợ và 6 con mỗi tháng được lãnh ngót 10 ngàn đồng. Nhưng sự chi tiêu trong gia đình ông có thể tới 12ngàn. Trước kia bà xã đi chợ chỉ cần đem theo năm, ba chục cả gia đình có những bữa ăn ngon miệng. Bây giờ tiền chợ 300 đồng cũng chỉ ăn rau với nước mắm. Tính đồ đồng mỗi ngày 300 tiền thức ăn 1 tháng đã tới 9.000 đồng cộng thêm 3000 đồng tiền gạo số tiền chi tiêu về ăn uống đã thặng dư quá số lương rồi. Còn tiền quà sáng, tiền đóng học phí cho con cái thuốc men, may mặc, nếu phải đi ở nhà mướn ? Hơn nữa lúc này ông chồng phải đi hành quân luôn luôn, hoặc phải ở trong trại vì lệnh cắm trại 100% vẫn còn duy trì. Gia đình chia hai bếp, khiến sự chi tiêu đã hao hụt lại hao hụt hơn nữa. Còn những chàng lính độc thân tháng 2 hai ghim ngoài chỉ đủ bay bướm tuần lễ đầu và cuối tháng. Bởi thế nghề lính chưa hết tháng đã hết tiền, đừng nói tới tương lai lâu dài về sau. Đôi khi người lính cũng đã bán rẻ phẩm cách mình, làm gì cũng «thí», đi xe thí (bò lên mui) ăn thí, uống thí, lại có người chơi bời cũng thí luôn !

Vì sự eo hẹp về tài chính của đời sống binh nghiệp này đã gây cho người lính 1 tâm trạng hơi buồn chán xao xuyến. Tâm trạng này đã phơi bày qua những tác phẩm chuyện dài chuyện ngắn, hoặc chung đúc thành những nhạc phẩm buồn, gợi cảm thường được các cô ca sĩ rên rỉ qua các làn sóng điện.

Tuy nhiên với tinh thần thông cảm khuyến khích nghề lính chính quyền đã cố gắng nâng đỡ bằng cách mở những siêu thị những cơ quan tiếp vụ cung cấp những nhu phẩm với giá phải chăng như đường, đồ hộp thuốc lá vân vân. Những món ăn cần thiết cho tập quán người Việt như gạo, thịt, cá, rau lại không bán. Hóa cho nên họ phải mua những thứ này với giá phổ thông cắt cổ.

Bởi vậy để thúc đẩy tình yêu nghĩa vụ của quân nhân mạnh mẽ hơn : chúng ta có thể kêu gọi lòng quảng đại của chính quyền bằng khuếch trương các siêu thị, các tổng cục tiếp tế này nhằm bán những món tiêu thụ thiết thực hợp với nhu cầu người Việt. Biện pháp lấy 210.000 tạ gạo tồn kho bán giá cũ cho quân nhân, công chức, quyết định cho lính hai ngàn ăn tết thật là điều đáng mừng tán thành hết mình. Nếu phải tăng lương cho lính thêm mấy phần trăm theo với giá sinh hoạt hiện giờ, đồng thời chính quyền gia tăng biện pháp kiểm soát giá sinh hoạt thị trường, ấn định giá cả, chận đứng đầu cơ thì sự tăng lương đó cũng chẳng có gì làm sáo trộn đời sống kinh tế ?

Đó cũng chỉ là những biện pháp tạm bợ nâng đỡ người lính trong thời gian thi hành nhiệm vụ công dân, hoặc những người tự chọn đời sống binh nghiệp vẫn chưa thấy có gì bảo đảm tương lai. Chính sách hướng dẫn quân sĩ khai phá sản xuất thật là 1 chính sách hoàn toàn mới mẻ. Kế hoạch này chắc chắn sẽ đem lại cho chính phủ và nhân dân nhiều lợi điểm thời bình cũng như thời chiến. Thời bình số quân ngót một triệu này không cần cho giải ngũ bớt mà Chính Phủ vẫn có thể trưng dụng họ để làm công việc của mình.

Đối với chánh quyền cái ưu điểm của nó là điều hòa quân số và dân số, tăng năng xuất cho quốc gia. Gây sự đầm ấm cho thôn quê, quân với dân như cá với nước, củng cố thành trì kiên cố chống cộng sản xâm lăng. Chuột bọ phá hoại mùa màng họ còn tìm cách tiêu diệt đừng nói CS còn lý do nào mạnh mẽ thúc đẩy binh sĩ hăng say chiến đấu chống kẻ xâm lăng cướp của giết người để bảo vệ quyền lợi và tài sản của mình. Cá nhân một khi có việc làm sẽ giảm bớt phí phạm thì giờ, tôn trọng quân kỷ. Có tài sản bảo đảm tương lai sẽ khuyến khích những quân nhân theo chủ nghĩa độc thân chia sẻ tình yêu thành thực với cô gái lẽ loi, cô đơn thành những gia đình gương mẫu nền tảng cho xã hội. Lỡ phải liệt vào cảnh tàn phế binh, mẫu số 2, hoặc khuất bóng vì chính nghĩa vẫn có chút vốnliếng nuôi vợ nuôi con, nương tựa tuổi già.

Một công việc do chính quyền đứng lên tổ chức sẽ bớt khó khăn. Với Ngân quỹ Quốc gia có thể mua được những nông cụ cơ khí tối tân trong chính sách canh tác đại quy mô. Thay vì bỏ tiền thuê nhân công; những quân nhân này sẽ là ông thợ sản xuất dưới sự hướng dẫn của cán bộ theo kế hoạch của mình. Người lính Quốc gia đi đâu cũng đem vợ con theo. Bởi vậy vấn đề đưa quân lính đi khai phá 1 khu vực nào đồng thời nghĩ tới việc chuyển vận gia binh coi như 1 cuộc di dân. Nghĩa là đòi hỏi sự nâng đỡ của Chính quyền buổi ban đầu, nhà ở các nhu phẩm khác.

Biện pháp quân đội khai khẩn sản xuất sẽ đảm bảo đời sống quân nhân trừ bị và hiện dịch, thời gian tại ngũ cũng như đã mãn nhiệm kỳ. Đi lính, để từ vô sản trở thành hữu sản người tasẽ thi nhau đi lính. Hơn nữa chiếm của chiếm người, bắt địch tùng phục ý chí là 3 đối tượng của chiến tranh. Chúng ta không xâm lăng, chỉ tận dụng hết tài nguyên trong phạm vi của mình đã được pháp lý công nhận. Cái ưu điểm về chánh trị, quân sự và kinh tế còn nhiều hơn cả tưởng tượng. Chúng ta chỉ thực sự thấy nó khi sách lược này đã thành công.

LỜI TÒA SOAN.— Để sửa soạn cho Thương Sinh tái xuất giang hồ nơi đất nầy, với phóng sự Trần thị Cẩm Hoàng, chúng tôi cho đăng phiếm luận Tếu của Người Thăng Long... mục đích cho Thương Sinh luyện thêm võ công để đánh đấm cho ra trò.

Xin hẹn kỳ tới, Thương Sinh sẽ giới thiệu một em gái Giao Chỉ, một tay đào tạo ra rất nhiều chính khứa. Và giới thiệu rất nhiều chính khứa đi vào cửa công danh sự nghiệp bằng... cái lá đa . Đón xem! Rất đáng đồng tiền bát gạo...

CON ONG

HÒA BÌNH 36 MÓT

Cuả bao [illegible] Hòa Bình lại được nói đến nhiều như bây giờ, cái nền Hoà Bình của nước Đại Ngu nhỏ siu nầyhiện cũng đang được nhắc nhở đến ngày đêm và hiện nay nó đang bị nằm ngửa tênh hênh trên bàn mổ của nhà thương Quốc Tế dưới lưỡi dao đầm máu của mấy lang băm chính trị trong và ngoài nước.

Riêng người dân Việt đã mót cái Hoà Bình gần 10.000 ngày rồi, 10.000 ngày tức 240.000 giờ, mà mỗi giờ đáng giá ngàn vàng (nhất khắc tựa thiên kim) tính như vậy thì dân Việt đã mất cả núi vàng rồi mà em Hoà—Bình vẫn ca bản «Ri vi e săng rơ tua» ngoài ra bao nhiêu đứa muốn thấy mặt Hoà—Bình trên mảnh đất nầy để toan tính áp phe thời hậu chiến, bao nhiêu thằng đầu cơ tích trữ muốn cắt cổ em Hoà-Bình, vì nếu có em thì chúng hết đường làm ăn, còn bao nhiêu bọn lưu manh chính trị cũng đang muốn lợi dụng em Hoà-Bình để làm món hàng đổi chác lòng thoả mãn tham vọng ích kỷ đê hèn của chúng

Cho chí đến danh từ Hòa Bình cũng đang được ngụy tạo hoặc chế biến ra làm nhiều loại khác nhau, đại khái như mác «Hòa Bình Vĩnh Cửu» của ông Tổng U THANTgốc MiếnĐiện xứ sở của đầu cừ là MAC PHSU, «Hòa Bình Danh Dự» của gả lai da đỏ Mc NAMARA sản xuất, «Hòa Bình công chính» của Kỹ sư kiêm nghị sĩ NGUYỄN GIA HIỂN sáng chế v..v...

Người Thăng Long mới đem tạm 3 món Hòa Bình quái đản trên đây để quý vị ăn chơi mà nghe chừng quí vị đã muốn khóc thét lên rồi, vậy xin phép quý vị để Người Thăng Long mổ sẻ và «Điều Nghiên» mấy loại Hòa Bình có những danh từ vớ vỉn kể trên.

Theo ngu ý, thì Hòa Bình là Hòa Bình (2 chữ mà thôi) chứ không có loại Hòa Bình kiểu tròn, vuông, tam giác, lông lá hay «bần chí tử» gì cả, xin các ngài đừng có đa sự mà đeo râu đội mũ cho danh từ Hòa Bình nữa kẻo thằng dân mù tịt đếch biết nếp tẻ ra sao cả.

Hòa Bình tức là không có chiến tranh, anh em trong một nước không bắn giết mổ bụng nhau, đêm đêm không có B.52 bay trên trời, ngày ngày không có mìn nổ dưới đất, xe đò xe Lam chở dân nghèo đi buôn bán ngược suôi trên lộ không sợ vướng mô, vướng u ; bác tài và hành khách không bị mấy ông đồng chí « phỏng giải » dí súng AK vào mạng mỡ sua vào rừng để học tập chính sách đốt nhà, cướp lúa, mổ bụng trẻ con của Cộng Sản, Dân thành thị ra đường không bị mấy ông bà « Tài Nguyên » sờ soạng uắn bóp và thông cảm. Thanh niên không được cái hân hạnh mời lên xe G.M.C. đề-ca-pô-táp giữa trưa hè nắng chang chang để xuống nghỉ nắng tại Vi La số 3 Quang Trung, đàn bà con gái ra đường không bị mấy ông bạn Mẽo bóp vú sờ nông, nền vú em, nền con sen thằng nhỏ được phục hồi như thuở « Hồn bướm mơ tiên ». Người thức giả hàng ngày không nhìn thấy cảnh gai mắt « Bạc tiền rủng rỉnh Sến ngồi Toyota» Thế là Hòa Bình rồi đấy, có Hòa Bình rồi có Thanh Bình, Thái Bình hay không thì là do tài trị nước an dân của các đấng lãnh đạo quốc gia. Trong giờ phút này người dân Việt chỉ cần có Hòa Bình cái đã, cần cái Hòa bình 2 chữ mà thôi, chứ cóc biết đến các loại Hòa Bình dài lê thê như của các ngài U Thant, Mc Namara, Nguyễn gia Hiến.

HÒA BÌNH «VĨNH CỬU»MÁC U THANT

Từ trước tới nay ông già U Thant muốn thực hiện cho đất nước Việt Nam 1 nền Hòa bình «vĩnh cửu» bằng cách bắt nhân dân miền Nam đầu hàng Cộng sản, ông đã nhiều lần bợ đỡ và nịnh hót cộng sản, đồng thời ông luôn luôn xuyên tạc ý nghĩa của cuộc đấu tranh tự vệ của nhân dân miền Nam để thoát ách nô lệ cộng sản. Ông muốn nhân dân miền Nam chấp nhận chế độ phi nhân vô thần của cộng sản để đổi lấy Hòa bình. Nhưng ông đã ngu dốt vô cùng, ông đâu có hiểu được thực trạng của đất nước này, mà ông đã có những lời nói và hành động khuyến khích cộng sẽ nhúng tay thêm vào máu của dân lành vô tội miền Nam. Thôi can ông nhé. Ông muốn đem Hòa bình đến cho đất nước chúng tôi mà ông lại công nhận những hành động cuồng bạo, đa sát của cộng sản phủ nhận cuộc chiến đấu hợp lý của dân chúng miền Nam thì còn khuya lắm mới có hòa bình ông ạ, nhất là cái loại Hòa Bình vĩnh cửu tức là hòa bình không bao giờ tắt nghỉ của ông.

Hơn nữa ông hãy đi ngược giòng thời gian ôn lại 2000 năm lịch sử tây phương và hơn 4000 năm lịch sử đông phương xem có nơi nào trên mặt đất được hưởng cái loại Hòa Bình của ông chưa ? Hay là hòa bình chỉ đồn trú tại nơi nào đó 1 thời gian ngắn rồi lại khoác ba lô ra đi 1 chiều sương lạnh - khi trên thế gian này còn bọn lái chủ nghĩa, còn bọn lái súng, lái bom, thì làm đếch gì có

Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

PHIẾM LUẬN... TẾU

của người THĂNG LONG

cái loại Hòa bình vĩnh cửu của ông, ông manh tâm định đem xương máu của dân miền Nam chúng tôi để đổi lấy giải thưởng hòa bình NOBEL chăng ?

HÒA BÌNH DANH DỰ MÁC MC NAMARA

Hòa Bình danh dự là cái mu con rùa gì ? Hòa bình lại có thứ hòa bình danh dự và hòa bình không danh dự nữa sao ? Thối như c... luộc ngửi không nổi, ta suy ngẫm mãi mà không hiểu cái loại hòa bình danh dự của Mc na ma ra sa sao,danh dự cho ai? Cho miền Nam? Cho miền Bắc? Hay danh dự cho Đại Mẽo quốc?Ta định sang hỏi «ông» nhưng xét rằng mình thuộc về loại «Hủi» nặng nhỡ sang bên đó máu hủi của mình nó giao du thân mật với máu mấy ông bà nghị đang thi hành nghĩa vụ cao cả «giải độc» thì hóa ra một lũ hủi đi giải độc thì nước Mẽo có mà «cùi luôn» nghĩ vậy ta không giám đi nửa đành ở nhà, làm 1 cú Tô lô phôn Saigon Hoa danh Tông nhưng mô típ yếu quá nên không được chính quyền chấp thuận ta định viết thư theo đường lối «co rét pông đăng» để nhờ Mc Namara giải đáp thắc mắc thì lại sợ rùa bưu điện bò chậm, hơn nữa mình lại ở trong ấp thấy anh em Tự Vệ trình bày các loại vũ khí như M 1, Tông Sông, Sạc gân từ đời Tây hạ thành Hànội, thì rùa cũng đến rụt cổ lại mà «rạp» luôn.

Phân vân suy nghĩ mãi chưa tìm cách giải đoán nổi danh từ Hòa Bình danh dự, ta mệt mỏi quá thiu thiu ngủ bỗng mơ thấy 1 gả khổng lồ tóc quăn mủi lõ, mình mặc áo sọc có điểm rất nhiều ông sao sáng, 1 chân đi dép Bình trị Thiên, 1 chân đi giày «Phát Si ông», tay trái cầm tượng bà đầm đội mũ gai giống bà đầm xòe ở vườn hoa ông Bôn be, na ná giống tượng bà thần «tự ro» Mỹ, tay mặt hắn cầm một cây gậy trên đầu gậy buộc lủng lẳng 1 con thò lò bằng vàng 18 carot có 6 mặt từ nhất đến lục, trên lưng đeo 1 cái bị có mấy chữ M.P.C, ta ngước lên nhìn hắn thì thấy 1 bộ mặt rất nham nhở hình thù như chiếc lá vông, màu da lúc xanh lúc đỏ như là cu lơ săng đăng, hắn nhìn ta trừng trừng và quát lớn : Sao mày ngu thế hở thằng dân nước Đại-Ngu, có mấy chữ Hòa Bình danh dự mà mày không hiểu nổi thì mày viết báo và làm thông ngôn làm sao được, đây này hãy vểnh tai lên mà nghe tao giải thích rồi phổ biến cho đồng bào mày hiểu. « Anh em chúng mày đã bị mấy thằng to đầu khác máu súi giục hùng hục giết nhau như loài dã thú dã mấy chục năm rồi, kinh tế chúng mày đã suy sụp đến gốc rễ, đến nỗi dân chúng mày phải nhai gạo Thái Lan, Gia Nã Đại. ăn gà Mỹ quốc, đớp heo đông lạnh Úc Châu, cho đến cả c... cũng phải nhập cảng nữa, 4000 năm văn hiến của chúng mày cũng đội nón ra đi rồi, dân tình lầm than nheo nhóc, nhân dân chia rẽ, mầu da vàng nguyên thủy của dân mày nó cũng dần dần biến thể thành màu nâu, trắng, hung,đen, đỏ mai mái. dân tộc tính của Chúng mày không còn thuần nhất nữa, thế hệ mai sau đất nước chúng mày sẽ được tạo nên bởi 9 giòng máu sau đây : Thái, Phi, Mỹ. Đại Hàn, Tân Tây Lan. Úc, Gia Nã Đại, Har lem. và Tần Phù, đấy chúng mày đã thấy sự thật não nề chưa mà còn cắm đầu cắm cổ giết nhau mãi ? Hãy nghe lời tao mà sì tốp lại. Cả 2 đứa cùng ngoan ngoãn nghe lời tao rồi tao sẽ phát cho tỷ tiền để tái thiết lại đất nước. Nền kinh tế MPC của tao sẽ tàn trân từ Nam Quan cho cho đến Cà Mâu. Tác phong và đạo đức Mẹc Xê Ne truyền thống của tao sẽ thấm nhuần toàn cõi Giao Châu này, tao sẽ thay thế 4000 năm văn hóa củ rích và lạc hậu của chúng mày bằng nền văn hóa cộng kê răng mới toanh 300 năm của tao. tao sẽ thay đổi cái ngôn ngữ nửa La Tinh nửa Phú lảng sa nửa Tầu ô của chúng mày bằng ngôn ngữ Hồng Mao mà tao đã vay giài lạn không trả của Anh Cát Lỵ Như vậy là chúng bay hòa cả làng mà lại có ngay cái Hòa Bình danh dự mà vài chung, đó Hòa Bình danh dự là thế đấy đã hiểu chưa đồ Đại Ngu ? Ta bàng hoàng tỉnh mộng, mồ hôi toát đầy cặp nách hôi hám. ta chợt hiểu và thích quá. lý trí không ngăn được hành động, nên ta cứ ở trần mặc quần sà lỏn lông bụng phơi bầy 1 đống chạy bay ra đường kêu lên như điên ! Ơ RƠ KA hòa bình danh dự đây rồi! Hòa bình Mc NAMARA đây rồi ! Ơ rơ ka hòa bình danh dự đây rồi bà con cô bác ơi ! Mải kêu suýt nữa đâm đầu vào 1 xe đốt cát chở đầy nhóc MP Mẽo chạy như bay trên đường, ta giật mình tỉnh ngộ mừng rằng chưa thấy cái loại hòa bình danh dự kiểu trên xuất hiện trên đất nước ta.

HÒA BÌNH CÔNG CHÍNH MÁC NGUYỄN GIA HIẾN

Khi nghe đến danh từ Hòa bình Công chính thấy nó ngang ngang thế nào ấy. Óc lơ mơ suy nghĩ đến mấy ông Công chính chuyên làm đường xá và cầu cống lại đúc được cả cái nền hòa bình bằng bê tông ác mê chăng ? Nhưng sau đó thì được biết là Công chính là chữ tắt của 2 chữ Công bằng và Chính nghĩa tức là 1 nền hòa bình có cả sự công bằng và cả 1 sự chính nghĩa nữa, nhưng công bằng với ai ? chính nghĩa ra làm sao thì không thấy giải thích nên mình lại càng khó hiểu, Ôi danh từ! ta thù mi vô cùng vì mi nhiều khi đã làm ta điên đầu, thiết nghi danh từ trên chẳng nên dùng trước đại chúng vì nó lượm thượm quá dân đen không hiểu nổi đâu, người dân trong giai đoạn này chỉ khao khát 2 chữ hòa bình mà thôi còn cái hòa bình cả công bằng và chính nghĩa nữa thì người dân không biết là cái gì cả, khó quá chẳng lẽ mỗi lần dùng đến danh từ trên lại phát làm một phát chú giải như cụ Nguyễn Du chú giải các điển tích trong văn chương Truyện Kiều hay sao.

Nói dại đổ xuống sông xuống biển chứ nhờ ra có 1 người Pháp nhờ người Thăng Long dịch danh từ Hoà Bình công chính thì ta sẽ hiên ngang mà dịch là,«La Paix des Travaux Publics» hoặc có một ông Mẽo nhờ ta dịch thì ta cũng vẫn hiên ngang mà dịch là : «The Peace oF R.M,K and B.MJ» dịch hay như vậy thì cả Pháp Mẽo đều de hết,mà bà Tiến Sĩ Khoa Học Nguyễn thị Cẩm Vân của báo Quyền Sống cũng đến lác mắt luôn, rồi đến ông thông ngôn gặp thời nhất nước Nguyễn Ngọc Linh cũng chào thua cái rụp, vậy bắt đầu từ giờ phút này người Thăng Long xin tự đề nghị với bộ Hộ Sinh Giáo dục ban 1 cái «Tam Giác bội tinh» với ngàn nghành dương liễu mà thời Pháp thuộc nó gọi là «Médaille Triangulaire avec millier de PalMe» một loại bội tinh chuyên để thưởng cho mấy ông quan huyện, quan phủ có công dẹp «Giặc» cách mạng cho Đại Pháp.

Tuy nhiên danh từ Hòa Bình Công chính được khai hoa nở nhụy đúng giờ hoàng đạo nên nó đắc giá vô cùng, chẳng thế mà những đấng quyền uy trong nước đều thích dùng nó trong những thông điệp diễn văn, hoặc những buổi nói chuyện với đồng bào mà không cần trả tiền bản quyền tác giả cho kỹ sư Hiến cha đẻ của danh từ trên ; người Thăng Long xin cắn rơm cắn cỏ lạy quý ngài trăm lạy, và tha thiết mong quý ngày khai tử danh từ trên, kẻo mỗi lần người dân đen nghe. hay đọc đến cứ phải lóp ngóp đi xe Tan Bô lên các quận hoặc bóp Cảnh sát để nhờ giải thích rất là 1 sự mất thì giờ và phiền toái cho nhân viên Công lực, thôi thì cái gì của César Hiến nên trả về cho César Hiến.

Mặc dầu các ngài U Thant, Namara Nguyễn Gia Hiến đã vất vả để chế tạo cho cái nước AN NAM Đô Hộ xứ đau khổ nhất trần gian này các món Hòa bình loại gì đi chăng nữa mà bóng dáng em Hòa bình vẫn xa tít mù khơi, riêng ta đã thầm mong em 15 năm nay rồi, 15 năm tức là 15 mùa lá rụng, 180 lần trăng tròn lại khuyết (nói theo văn chương trữ tình) mà em vẫn chưa đến với ta, dù rằng năm nay là năm Kỷ Dậu rồi; theo sấm của ông Trạng Trình thì : Thân Dậu niên lai kiến Thái Bình «năm Thân năm Dậu mới thấy Hòa bình» mà thôi chứ chưa được rờ mó xem em Hòa bình tròn hay méo ra sao, ta nhớ cách đây 3 chu kỳ niên lịch cũng mùa xuân Kỷ Dậu em đã về ngự trị trên đất nước này bằng cuộc chiến thắng oai hùng của Nguyễn Huệ con người áo vải đất Tây Sơn đã tiến quân ra Thăng Long thanh toán 20 vạn quân Thanh trong 1 thời gian kỷ lục. tạo 1 thiên anh hùng ca bất hủ,

Kỷ Dậu gươm reo hồn chính khí
Ba quân một sớm thét oai thần
Máu thù rửa sạch hờn dân tộc

180 năm xưa Nguyễn Huệ đã đem máu của 20 vạn quân thù phương Bắc rửa sạch hờn vong quốc cho dân tộc Việt, ngày nay máu của kẻ thù không đổ xuống đất nầy mà là máu của anh em một nhà đã đổ và đang đổ xuống đây để tạo nên 1 thiên Quốc Sĩ mối hờn Quốc Sĩ nầy chỉ có thể rửa bằng máu của bọn đồ tể miền Bắc đang hưởng chế độ «đặc táo» ăn trên ngồi trốc, mù quáng và tàn nhẫn sô đẩy bao nhiêu thế hệ thanh thiếu niên vào lò lửa để xây dựng cái chủ nghĩa ngoại lai vô đạo, phi nhân, của chúng.

Hỡi ba hồn, bảy viá, em Hoà-Bình ở đâu thì hãy về đây, em hãy ngồi vào ngai vàng của em để ngự trị mảnh đất đau thương này cho ta có cơ hội trở về nơi cố đô THĂNG LONG yêu dấu của ta,nơi mà ta đã chôn rau cắt rốn. và mang tên tuổi ta ở đó, em hãy về ngự trị nơi đây cho ta khỏi sót sa mang kiếp «ruồi tái béo»,em hãy trở về đây để ta được ôm ấp em, nâng niu em để vơi bớt niềm quốc hận, em hãy về đây để sớm chấm rứt cảnh nồi da sáo thịt ghê tởm nhất trên thế gian này, ta trông em, đợi em, mong em, hú hồn em đêm ngày mà cũng chẳng thấy em đâu, tabuồn tủi vô cùng. Hay là em đã bị mấy thằng Vem nó dầy vò em đến rách mướp nên em tủi hổ chẳng muốn trở về cùng ta chăng? Vậy ta phải mạn phép cố thi sĩ Đinh-Hùng ngâm vài câu tao đàn để em về chiêu hồi nếu em đã lỡ theo Vẹm; Em Hoà-Bình của ta ơi!

Thân em đả sác như vờ
Gặp thằng Vẹm rách như cờ lông công
Em như cục c... trôi sông
Anh như con chó ngồi trông trên bờ..

Hỡi em Hoà-Bình U THANT ơ! em Hoà-Bình Mc NAMARA ơi! em Hoà-Bình công chính ơi !

Ngã ba Ôgn Tạ mùa Xuân Kỷ Dậu 69. cháu 180 đời của Xuân Kỷ Dậu Quang Trung.

trong hẹ ngoài làng

(Mõ này cả tiếng lại dài hơi
Mẫn cán ra tay chẳng phải chơi
Mộc đạc vang lừng trong bốn cõi
Kim thanh chuyền động khắp đôi nơi)

Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
Trình bà con làng nước hay:

PHÓ T.T NƯỚC «CỜ HOA» BỊ RẬP LÁ MÍA... KHI ĐI ĐÓN «TÔNG TÔNG» RÍCH XÀ NÍT SÂN HỒI BẠCH CUNG.

Sau vài ngày vi vút Âu du — Tông Tông «Rích Xà Nít Sân»hồi hương-Chánh quyền do ông lãnh đạo cùng ông phó «A NƠ» bèn tổ chức một cuộc đón tiếp rộn ràng trọng thể... khi Tông Tông Cờ Hoa xuống thang phản lực thì triều thần bèn mạnh ai nấy xô nhau để đến vấn an mình tổng trước nhất Báo hại thay cho ông phó «A NƠ» vì quá nhanh chơn hoặc bị chen lấn sao đó, để đến đổi vấp ngã... rập cả lá mía (mũi) còn Tông Tông thì cũng vì hân hoan mà rộng bước... nên cũng bị trật chân. Bởi, cái tai nạn đó mà quần thần tíu tít, kẻ thì đỡ Tông Tông dậy vỗ về. Người thì đưa ông phó Cờ Hoa lên xe Hồng Thập Tự đi băng bó. Viết tới đây, Mõ này trộm nhớ tới cái ngày nào khi nền Đệ nhất Cộng Hòa thịnh trị — mỗi khi Ngô Tông Tông « lâm triều » thì lại một lần xe «Tu Hít» đưa một vài thằng «Điếu Đóm» về Phú De yên nghỉ vì tội không quay mặt vào tường mà hít hà «vạn tuế». Cho đến ngày nay, cái thời đại xưa nó luân lưu, lũ chó ngày xưa lại xồng chuồngchạy vung vít trong cuộc đời để sủa ầm ĩ để tự xưng tụng là «cách mạng Dân tộc». Mõ này có bổn phận rêu rao bắt những kẻ đó để cuộc sống nhân loại loài người Việt Nam được thơm tho lành mạnh...Nhưng khi đụng mặt với cái tin trên (tức là cái tên ông «A Nơ» bị ngã vỡ lá mía...khi đi đón Tông Tông Rích xà Nít Sân) thì tự nhiên, cái Thiên chức của Mõ nó bay vù vào W.C với câu an ủi: «Mẹ các, kệ thây cuộc đời, mặc cha chúng nó, thằng nào làm gì thì làm...đừng gây sự với Cách Mạng lại vỡ mặt».

ÔI HÔ...HÒA BÌNH.

Khi Mõ Báo loan tin Nhật báo Hòa Bình của Linh Mục Trần Du bị nhà nước rút «môn bài» thì có lẽ 16 triệu Đồng Bào đã hiểu. Nhưng đã coi là «Đồng nghiệp» mà không ban cho nhau một tiếng thở dài hay một giọt nước mắt thì chó quá. Bởi thế Mõ Báo đành khóc cho Anh Quân thở buồn với Trần Dạ Từ trong mục «Rêu Rao» này. Đồng thời, cũng ấm ớ tâm sự với bọn nổi niêu soang chảo. Ai bảo tụi mi cứ rêu rao là «Bọn Trời đánh không chết». Vậy thì, bi chừ đứa nào chết đấy, — mẹ cóc. ai bảo bôi nhọ, bôi nhơ, ai bảo bóp «dế ngưa» thôi thì ráng mà ngồi nhà gãi háng làm thơ —đợi chờ ngày.., Hòa bình tái hồi trên.., xạp báo,

Trình bà con làng nước hay.
Lốc cốc cốc ...
Lốc cốc cốc ...
Lốc cốc cốc .

MÕ BÁO

CƠ QUAN TRANH ĐẤU CỦA HỘI ĐƯỜNG ƯƠI

Chủ nhiệm Ma Bùn Chủ bút Ma Cô Giám đốc chính trị Ma Cạo

GIỮA CẢNH SÁT VÀ NHÀ TU, BIẾT TIN AI ?

CHÓ ĐẺ LÀ CAN-BỘ

HAY CÁN BỘ LÀ CHÓ ĐẺ ?

★ NGÔN NGỮ CẢNH SÁT HAY HẾT CHỖ CHÊ

Một phần tư thế kỷ trước, tức là năm con Gà 1945, đất nước này đã xảy ra biết bao chuyện thay đổi và lôi thôi rắc rối : Trước hết là Nhật đảo chánh Tây rồi Việt Minh cướp chánh quyền, vua Bảo Đại thoái vị, gần hai triệu dân chết đói, chiến tranh v.v...

Năm nay, cũng là năm con gà, và chắc cũng nhiều chuyện cụp lạc lắm. Mới đầu năm mà đã bao nhiêu chuyện lôi thôi rắc rối. Ngoài thì đá nhau tại hòa đàn «Ba Ri», trong thì đá nhau giữa lập pháp và tư pháp, và đặc biệt hơn cả là vụ đá nhau giữa Phật Giáo (ÂQ) và nhà nước cảnh sát.

Đúng giao thừa Tết con gà, trong thông điệp đầu năm, Tổng Thống cho biết sẽ cương quyết với bất cứ ai gây rối ngụy hòa tiếp tay cho giặc.v.v... Người ta biết ngay lời đe dọa của Tổng Thống báo trước một cái gì..

Chưa đầy một tuần sau, đêm mồng 6 rạng mồng 7 Tết, Cảnh sát bao vây một cơ sở Phật giáo tại đường Công Lý, nơi vẫn được gọi là «Trung tâm Quảng Đức», do Thượng Tọa Thích Thiện Minh cai quản. Sau khi khám xét, bắt được một số tài liệu, võ khí bắt chừng 60 người cư ngụ tại đó, và bắt luôn cả Thượng Tọa Thiện Minh. Thế là sự cương quyết của Tổng Thống trong giờ phút Giao thừa đã ứng nghiệm. Đêm Trung Tâm Quảng Đức bị hốt, cũng là đêm Cộng quân mở một cuộc tổng tấn kích hơn một trăm vụ tại khắp nơi trên khắp bốn vùng chiến thuật.

Nhưng mấy thằng nhà báo không được đăng tin Thượng Tọa Thiện Minh bị hốt. Mãi ba hôm sau, tức là mồng 9 Tết, nhà nước Cảnh Sát mới mở cuộc họp báo trình bầy đầy đủ về vụ kể trên cùng các vụ khác. Vũ khí, chất nổ, cờ Bắc Việt, cờ MTGP cờ chim cu hòa bình đều được trình bầy cho mọi người coi chơi và sáu câu thơ chúc Tết của Hồ chí Minh cũng được đọc lên cho mọi người nghe chơi.

Trong cuộc họp báo này, nhà nước Cảnh Sát đã tiết lộ nhiều chi tiết ly kỳ y như trong truyện gián điệp OSS 117, hoặc 007 v.v... Một trong những chi tiết đó là tại Trung Tâm Quảng Đức các thầy có bố trí một cái hầm bí mật mà cửa vào là một cái tủ hai đáy. Chi tiết khác là khi Cảnh Sát định khám phòng riêng của Thượng Tọa Thiện Minh, Thượng Tọa cho biết bị mất chìa khóa. Khi chuyên viên mở khóa của Cảnh Sát mở ra, thì tóm được một lô thanh miên bất hợp pháp.

SƯ NÓI SƯ PHẢI...

Ngày hôm sau, tức là mồng 10 Tết, 6 dân biểu đã họp báo để phe nhà chùa lên tiếng. Và một vị sư đã tỏ ý nghi ngờ về việc bắt được tài liệu Cộng sản và võ khí tại Trung tâm Quảng Đức. Về «căn phòng bí mật», nhà sư này bảo rằng đó là căn phòng... chó đẻ. nghĩa là một cái nhà hộ sanh của chó chứ chẳng có gì bí mật và rùng rợn hết. Còn chuyện mở khóa căn phòng của TT Thiện Minh thì vị sư này cũng đinh chánh là những người trong phòng đã tự ý mở cửa đàng hoàng, chứ không như cảnh sát nói.

CẢNH SÁT NÓI CẢNH SÁT HAY

Ngay hôm sau 11 Tết. để «trả đũa» phản ứng của vị sư kể tên, Cảnh Sát đã mời báo chí tới Trung Tâm Quảng Đức để tận mắt xem «căn phòng bí mật» hay «căn phòng chó đẻ» Nhà báo có thấy căn phòng lối vào bằng cửa tủ thật. Nhưng trong phòng chẳng có chó đẻ cũng chẳng có người .

Điều khó nghĩ cho bọn dân ngu cu đen trong vụ này : giữa cảnh sát và nhà tu, tin ai ?

CảnhSát là nhân viên nhànước có tuyên thệ làm điều ngay thẳng tất nhiên lời nói rất đáng tin. Nhà sư là bậc tu hành chuyện dậy người khác ăn ngay nói thật, nên lời nói cũng rất đáng tin. Nhưng chỉ có 1 căn phòng mà đến hai cái sự thật đáng tin, biết tin cái nào bây giờ Cảnh Sát bảo là phòng bí mật dùng cho cán bộ ẩn náu còn nhà sư lại bảo là phòng chó đẻ Cán bộ đã bị hạ thấp thành chó đẻ, hay chó đẻ được thổi phồng thành cán bộ ?

CHỮ NGHĨA CẢNH SÁT

Trong cuộc họp báo ngày 9 Tết, một chi tiết nữa cần ghi lại là cách dùng chữ của Cảnh sát.

Khi có ký giả hỏi về số phận của Thượng Tọa Thiện Minh, ông lớn Cảnh sát trả lời rằng Thượng Tọa đang được đối xử «rất tương xứng». Hai chữ «tương xứng» thật hay, có thể hiểu thế nào cũng được. Một nhân vật quan trọng được đối xử tử tế, là đối xử tương xứng. Một người tội nhẹ chỉ bị giam lỏng, cũng là «tương xứng», nghĩa là cách đối xử tương xứng với tội trạng.

Tưởng cũng nên «phụ đề» thêm về TT ThiệnMinh và Trung Tâm Quảng Đức như sau :

T.T Thiện Minh là nhân vật số 2 của khối Ấn Quang sauT.T Trí Quang. Cách đây hai năm, ông đã bị mưu sát bằng lựu đạn ngay trước trung tâm Quảng Đức, và bị miểng lựu đạn phạt mất 1 phần bàn tọa. diễn nôm là mông đít, mới đây sau một bài thuyết pháp đụng chạm tới chánh phủ, TT Thiện Minh đã bị mời tới Tổng Nha Cảnh Sát nghe cảnh cáo.

Về mảnh đất xây trung tâm Quảng Đức trước kia thuộc quyền sở hữu của Bộ Quốc gia Giáo dục. Lúc đầu, định để xây trường Nguyễn Trãi. Nhưng thấy bất tiện nên trường này được xây tận bên Khánh Hội, và mảnh đất 294 Công Lý được dành cho viện Đại Học Saigon. Vào thời ông Bùi tường Huân, một «căng-đi-da» của Phật giáo làm Tổng Trưởng Giáo Dục, ông Huân đã cho các thầy mảnh đất trên để xây trung tâm Văn Hóa Xã hội thuộc Phật giáo VN Thống nhất,

Bây giờ, Phật giáo Thống Nhất chia làm 2 khối Thống Nhất nên sau khi TT Thiện Minh bị bắt, hình như khối Thống nhất Quốc Tự đang rục rịch đòi trung tâm Quảng Đức.

Vừa phải đá với nhà nước, vừa đá nhau, coi mòi hơi mệt đấy.

HÃY COI CHỪNG VẸM ĐÁNH ÂU

VẸM CHUYÊN ĐÁNH BẤT TỬ

Chiến tranh giải phóng mà Vẹm nó reo rắc trên đất nước Giao Chỉ này vẫn được mệnh danh là chiến tranh không quy ước. VẸM thường áp dụng lối đánh bất tử đánh thật kỳ cục, đánh chết thôi. Đó chính là lối đánh «Tết Mậu Thân» Đùng đùng VẸM chui tọt vào thành phố. đánh tùm lum rút ra không được rồi để lại gần 40 000 xác chết trong vòng một tháng giao tranh.

Thực sự. VẸM nó cũng chẳng ngu gì. Nhất định VẸM biết trước nhưng VẸM vẫn đánh vì là VẸM «săng fú» sinh mạng các "đồng chí". Chết 40000 mà chính trị có lợi là nó đánh,

Mấy ông nhà binh của ta, nếu chỉ lo đánh trận bằng con mắt hẹp hòi người chiến thuật thì sẽ hỏng bét. Xin đừng bao giờ nghĩ rằng hễ ta mạnh là nó không giám đánh Vẹm là một cây «liều» một cây «Âu». Nó sẽ đánh tía lịa, chết thì thôi miễn là nó được lợi về chính trị.

ĐÁNH KHÔNH ĐƯỢC THÌ PHÁ CHO TAN

Vẹm nó đã nói rõ ràng là "sẽ đánh cho long trời lở đất, nếu đánh không được thì sẽ phá cho tan". Nghe nói mà hết hồn. Nếu làm thực thì chắc chắn nó sẽ thua, thua nặng. Nhưng điều nguy hiểm là nó vẫn đánh. Nếu đánh không nổi thì nó sẽ phá tan tành hết.

AI SẼ LÀ NẠN NHÂN ?

Chỉ khổ cho lũ dân lành. Vẹm thắng cũng vở mặt mà Vẹm thua thì nhà cửa, con cái cũng đi đoong. Cái âu của Vẹm là nó «săng fú» tất cả, nó làm hại dân mà nó không áy náy.

Còn điều này mới kinh khủng. Chắc chắn nhiều ông nhà binh vì quá chuyên nghiệp nên quên mất.

VẸM MUỐN NHỜ TA GIẾT GIÙM 200.000 QUÂN XÂM NHẬP

Nên nhớ là Vẹm nó có thể mượn ta diệt giùm 200000 quân chính quy Bắc Việt xâm nhập mà đảng và bác ở Hànội không muốn cho quay về Bắc nữa. Bác Đảng đã lừa gạt bọn quân xâm nhập, nói gửi họ vào Nam để «chia sẻ vinh quang» Bây giờ mà để toàn quân xâm nhập này trở về Hànội thì bác và đảng sẽ bị đảo chánh gấp.

Chính vì vậy, mà Vẹm nó cần đánh lớn thua cũng đánh, đánh để kiếm chút đỉnh thắng lợi chính trị, đánh để kiếm cơ hội « tiêu thụ » cho hết 200.000 quân xâm nhập tại mặt trận Miền Nam.

Xin các nhà chiến thuật đại tài của nước Việt Nam hãy lo giùm trước cho dân chúng được nhờ.

BẠI CÙI

chết nhăn răng rồi

mới bầy đặt hụ còi

Từ sau ngày Cộng Quân dở trò pháo kích thành phố vào hồi năm ngoái, nhà nước an ninh đã bầy đặt chuyện báo động. Khởi đầu là mấy cuộc tập báo động tập tới tập lui có vẻ xôm trò lắm Có lần tập báo động mấy ông lính bắn súng tùm lum khiến dân chúng đang yên lành phải một phen lên ruột Rồi nhà nước lại «đe» rằng nếu có pháo kích sẽ loan tin ngay trên "cái gọi là" đài ra dô.

Nhưng mấy lần pháo kích tiếp theo cóc lần nào có báo động. Và mở đài ra dô vẫn thấy hát tưng tưng.

Đã nhiều lần mấy thằng nhà báo góp ý kiến với nhà nước rằng cái trò báo động pháo kích nó kỳ cục lắm vì không thực tế tí ti ông cụ nào.

Người ta chỉ báo động khi sắp có máy bay địch đến oanh tạc. Vì nhờ ra-da, có thể phát hiện máy bay địch năm mười phút trước khi chúng tới mục tiêu. Như vậy báo động là điều cần thiết để dân chúng kịp chạy tìm nơi trú ẩn. Còn đối với pháo kích, có giỏi lắm, chỉ phát hiện được lần đạn trước mấy chục giây khi nó nổ. Và với hệ thống phòng thủ kiên cố như hiện nay, cộng quân chỉ có thể pháo kích một loại mấy trái đạn trong khoảng vài ba phút rồi thôi. Như vậy, dù nhanh cách mấy, khi còi báo động hụ lên, đạn đã nổ rồi, ai chết đã chết rồi, và ai chưa chết tất nhiên... còn sống khỏi phải chạy đâu hết. Vì có chạy cũng bằng thừa.

Rồi chuyện pháo kích chấm dứt vào những tháng cuối năm 1968, chuyện báo động cũng quên luôn.

Sau vụ tổng pháo đêm mồng 6 và chiều mồng 7 tết vừa qua, nhà nước an ninh lại ra hông cáo sẽ báo động khi có pháo kích.

Sáng thứ Hai 3-3 có pháo kích, và lần này có báo động thật Nhưng gần hai chục phút sau khi đạn nổ, người chết tại bịnh viện Đồn Đất bến Bạch Đằng và Khánh Hội, mới có còi hụ báo động. Khiến cả thành phố bị đánh thức lúc 5 giờ sáng vì 3 trái đạn nổ trước đã lâu !

Vậy nhà nước an ninh thử nghĩ lại xem cái vụ báo động pháo kích có thực tế không ?

Đã gọi là «báo động» nếu có báo trước được sự nguy hiểm sắp xảy ra, thì hãy báo. Còn nếu chỉ có thể báo sau khi sự nguy hiểm đã xảy ra, thì nên báo tin bằng ra dô. chứ không nên "báo động" nữa.

Hãy để dành những cuộc báo động cho các vụ oanh tạc, nếu có.

Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven Đường

tin tức... VÌNH

đầu năm gà, một vụ so cựa nẩy lửa

GIỮA LẬP PHÁP VÀ HÀNH PHÁP

về ngân sách quốc gia tài khóa 1.969

Phó Tổng thống Kỳ và Phu nhân trong những ngày hướng dẫn phái đoàn hòa đàm tại Ba Lê

Trò chơi hấp dẫn nhất trong 1 xã hội dân chủ là những cuộc so cựa đá nhau giữa lập pháp và hành pháp. Nếu hành pháp vừa hằng giọng một cái, lập pháp đã vội quỳ mọp trước sân rồng đợi lệnh, hay hành pháp phải ăn chực nằm chờ trước thềm nhà lập pháp mà cầu xin sự tín nhiệm. thì đó là thứ dân chủ vất cho chó ăn, nó cũng chê luôn !

Chỉ có dân chủ nếu lập pháp và hành pháp biết đá nhau, và đá một cách rất thề tháo. Nếu đá bằng ám khí, bằng cách chích thuốc kích thích, thì thế nào cũng bị khán giả dân ngu cu đen la ó.

Lập pháp và hành pháp nước ta mới đá nhau về vụ ngân sách 1969 khá sôi nổi, thằng ký giả Ma Tịt của bốn báo xin tường thuật từ đầu đến đít trận đánh để độc giả coi chơi. Có thế nào, nói y như vậy cam đoan không thiên vị.

HIỆP MỘT

Chánh phủ một nước cũng như bà nội trợ phải tính toán mọi chuyện chi thu. Nếu khéovun khoén thu nhiều tiêu ít, thì được chồng thương. Nếu hoang đàng mất nết làm ít tiêu nhiều ăn quà như mỏ khoét và đánh bạc như ranh. thì chỉ còn nước cho ba chữ về đi lấy chồng.

Dự thảo ngân sách tài khóa 1969 hành pháp gửi sang lập pháp có số dự thu là 80 tỷ, và số dự chi là 130 tỷ. Sau hàng tháng thảo luận, lưỡng viện lập pháp ngứa tay cắt mẹ nó mất trên một tỷ. Rồi ngày 8-1-1969 giử sang cho hành pháp ban hành.

HIỆP HAI

Của đua con xót, hành pháp thấy bị cắt nhiều quá, nên ngay hôm sau đòi lập pháp phúc nghị với lời yêu cầu giữ nguyên số dự chi 130 tỷ.

Trong khi cắt, mấy ông Thượng viện đã tự cắt ngân sách của mình chừng 80 triệu. Nay hành pháp yêu cầu giữ nguyên như dự thảo nghĩa là tốt bụng muốn các ông thượng tiêu cho bằng hết, nếu không hết thì mua vé tầu bay chia nhau mà xuất ngoại Nhưng các ông thượng ngây thơ thấy mẹ đã không ngậm miệng tiêu tiền lại còn bầy đặt nêu vấn đề Tổng Thống không có quyền xin phúc nghị luật ngân sách lại nhờ Tối cao Pháp viện xử. Thế là ông trọng tài TCPV bị lôi vào vòng chiến.

HIỆP BA

Ông trọng tài TCPV bị dồn vào thế kẹt cho ông hành pháp thằng hoàn toàn thì không được vì lập pháp người ta tự cắt ngân sách lại cứ bắt người ta phải tiêu cho hết chứ không được cắt, là một điều vô lý. Nhưng cho hành pháp thua cũng không được, vì trong một nước dân chủ, Tổng Thống cũng long trọng như vua, xử cho vua thua kiện thì còn ra cái thể thống gì nữa.

Cho nên, sau gần ba tuần phân vân, ngày 31-1-69. TCPV đã ra phán quyết cho hành pháp được tự ý xin phúc nghị phần ngân sách thuộc về mình, và chỉ được xin phúc nghị ngân sách của lập pháp và tư pháp nếu có lời y êu cầu của các cơ quan này. Thế là quyền xin phút nghị của Tổng Thống đã bị cắt bén làm đôi. Nến dùng chữ theo kiểu của Phó Tổng Thống Kỳ thì phán quyết của của TCPV là một «thực thể» chứ không «thực tế», Vì thực tế, chỉ có tư pháp yêu cầu hành pháp xin phúc nghị ngân sách của mình, chứ không bao giờ lập pháp yêu cầu như vậy. Tăng giảm ngân sách là quyền trong tay họ, đâu cần yêu cầu ai. Chẳng lẽ lập pháp yêu cầu hành pháp xin mình tăng giảm ngân sách của... mình !

Phán quyết sáng suốt như pha lê của TCPV đã gây sôi nổi dư luận, và kết quả là báo Hòa Bình của Cha Du đã bị đóng cửa 3 ngày về tội « bôi nhọ » TCPV. Tác giả nghị định đóng cửa chắc thuộc loại « ruồi tái beo di cư bằng tầu Mỹ », nên mới dùng hai chữ « bôi nhọ ». Những « người trong nầy » gọi là « bôi lọ », chứ không ai nói «bôi nhọ».

HIỆP BỐN

Do hậu quả của phán quyết sáng suốt kể trên, ngày 3-2 hành pháp gửi văn thư sang lập pháp xin phúc nghị ngân sách với lời yêu cầu giữ nguyên như dự thảo, trừ phần Thượng viện tự thiến (cắt),

Ngày 5-2 lưỡng viện họp khoáng đại để phúc nghị. Nhưng mấy con gà nòi thuộc loại «chuyên viên đá hành pháp » của Thượng viện lại cho rằng văn thư ngày 3-2 của Tổng Thống đã ngoài hạn 15 ngày Tổng Thống có quyền xin phúc nghị. Và vấn đề lại được nhờ ông trọng tài TC PV phân xử. Lần này, trọng tài đã khôn ngoan tuyên bố «vô thẩm quyền» vào ngày 13-2.

HIỆP NĂM

San khi chia tay đi hòa mình với... gà mái sề tại gia đình, hoặc với các gà mái tơ tại các trung tâm du lịch, và hòa mình với cử tri tại các sòng bài và các cuộc chọi gà đầu năm, ngày 10 Tết, lưỡng viện lập pháp lại họp khoáng đại để chung quyết ngân sách.

Từ trước đến nay, hễ phúc nghị là hành pháp chắc ăn. Vì quốc hội muốn thắng, phải có ít nhất 98 thăm chống hà nh pháp,

Lần này, con gà cồ Nguyễn văn Chức đã gây bất ngờ bằng cách yêu cầu thay đổi cách đặt câu hỏi khi biểu quyết. Đáng lẽ hỏi «ai chống hành pháp», thì đổi lại thành «ai thuận hành pháp», với mục đích nếu hành pháp không đạt được 98 thăm thuận thì hành pháp thua. Gà cồ Chức còn đánh một đòn tâm lý bằng cách «gáy» rằng : Đầu năm gà, các «gà nhà» hãy vùng dậy đương đầu với hành pháp để mở mày mở mặt với thiên hạ. Để làm «thui chột mầm mống độc tài của hành pháp». Tiếng gáy ác ôn này đã được các «gà nhà» vỗ cánh» tán thưởng nhiều lần Và kết quả biểu quyết là hành pháp đã không đạt được 98 thăm thuận.

Thế là mặt mũi đàn gà lập pháp tươi như hoa. Cứ đinh ninh đá bại hành pháp, Phen này thaho nghền cổ lên mà gáy rằng ta đây cũng là gà chọi đàng hoàng. chứ không phải loại gà nuôi trong lồng để... làm cảnh,

HIỆP CHÓT

Giữa lúc đàn gà lập pháp đang tưởng mình thắng và đợi dịp «thừa thắng xông lên» thì hành pháp ban hành luật ngân sách với số dự chi y như trong văn thư ngày 3-2, nghĩa là hành pháp cho là mình đã thắng lập pháp. Thế là lập pháp vỡ mặt. cứ tưởng thắng, ai ngờ bị coi là thua. Và thua một cách « đơn phương », không cần ý kiến của trọng tài. Gà cảnh mà cứ đòi làm gà chọi, đâu có được !

LỜI BÌNH CỦA MA TỊT

Xem xong trận so cựa đầu năm kể trên, người sành điệu rất lấy làm thích thú, cười lên hô hố.

1) Gà cảnh cố vươn lên làm gà chọi, mà đá được tới hiệp thứ năm, kể đã là dẻo dai.

2) Đầu tháng 10-1968, báo Xây Dựng của cha Lãm có đăng một câu tuyên bố của Tổng Thống nói đại ý : Ai không đồng ý với tôi là người đó chống lại tôi. mà chống lại tôi là chống lại Tổ Quốc. Trong trận đấu ngân sách kể trên, một số dân biểu và nghị sĩ đòi chống lại dự chi của Tổng Thống, đâu có được. Cũng may là lập pháp đã thua nên khỏi phải mang tội chống lại tổ quốc.

3— Trong một cuộc tiếp xúc hồi trước Tết, giáo sư Tổng Thông Tin đã trả lời các Nghị Sĩ rằng chính sách Thông Tin hiện nay là đăng những tin có lợi cho chánh phủ. Vì đề cao Chánh Phủ hợp hiến là đề cao chánh nghĩa.

Cho nên, lập pháp thua hành pháp về vụ ngân sách là một thắng lợi lớn cho tổ quốc, vì uy tín của Chánh Phủ được bảo toàn, và Chánh nghĩa không bị sứt mẻ.

4 — Nhìn sang nước Đại Hàn một đồng minh yêu quý của ta, ngân sách năm 1968 của họ đã được quốc hội biểu quyết trong vòng có hai phút. Tự hậu, lập pháp nước ta cũng phải bắt chước mau lẹ như vậy. Nếu lập ra quốc hội để mà chống Chánh Phủ, thì lập ra làm gì ?

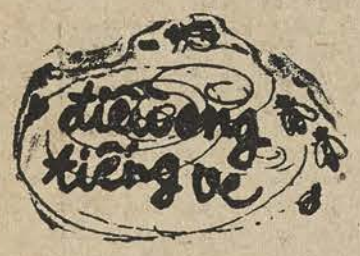

tuyên bố và biến cố

Mỗi một biến cố đều có những lời tuyên bố «ngoạn nhĩ». Chẳng hạn biến cố Tết Mậu Thân năm ngoái, ông nào cũng tuyên bố biết trước. Nhưng khi súng nổ rồi mới thông cáo cho dân nghỉ phép tới nhập trại, khiến nhiều anh chết oan trên đường trình diện. Có ông tuyên bố là mình « dụ địch » vào thành phố để tiêu diệt. Và có ông tỉnh trưởng trốn chui trốn nhũi trên trần nhà sống với thần lằn mấy ngày, khi có quân đến cứu mới dám bò ra tuyên bố :« Chừng nào còn tôi thì không mất Cố đô !»

Các cuộc tấn công sau Tết năm, theo những lời tuyên bố, thì cũng toàn là chuyện biết trước. Biết trước VC sẽ đánh trong dịp Tết. Nhưng Tết nó không đánh, Đến ngày mồng 5 Tết, một Tướng công tuyên bố tại Biên Hòa rằng VC nó khiếp, nó phân tán mất tiêu rồi. Nhưng ngay đêm hôm sau thì nó pháo kích trên toàn quốc, và đánh ngay vào Biên Hòa ! Chỉ có ông tướng Mỹ hôm trước tuyên bố Saigon có thể ăn đạn pháo kích, và hôm sau có pháo kích thật, Nhưng Tướng công của ta bảo Mỹ tuyên bố đúng vì ta cho tin tức.

Thì ra, ta chuyên cho tin để Mỹ nói từ trước, còn ta thì đợi sự việc xảy ra rồi mới tiết lộ là mình biết trước như vậy: vừa kín đáo, vừa bảo vệ bí mật đến phút chót.

CHẲNG LẼ CỨ ĐỂ CHO CỘNG NÓ DỠN MẶT HOÀI HAY SAO ?

Trong vụ tấn công sau Tết Con Gà, người ta nhìn thấy rõ chủ trương dỡn mặt của Cộng quân đối với Hoa Kỳ.

Cộng quân chỉ pháo kích vào dân VN, và dùng quân đội tấn công khắp các căn cứ Mỹ, đúng dịp tân Tổng Thống Mỹ Âu du.

Trước đây, Mỹ đã tuyên bố không thể tiếp tục hòa đàm nếu các thành phố Nam VN tiếp tục bị pháo kích. Nay nó pháo kích đấy nó dỡn mặt đấy. anh nào không có phản ứng quyết liệt là đồ non gan, chỉ nói phét mồm.

Sau khi Cộng quân pháo kích đêm mồng 6 và ngày mồng 7 Tết vào Thủ Đô, có quý vị đã tuyên bố nếu còn pháo kích nữa, sẽ tái oanh tạc Bắc Việt. Đúng một tuần sau, sáng ngày rằm tháng giêng chúng lại pháo kích vào cả bịnh viện, khiến hàng chục mạng vô ngay nhà xác và mấy chục mạng khác bị thương. Nó lại dỡn mặt nữa đấy, bây giờ phản ứng ra sao ?

Chơi với Cộng Sản cũng giống như chơi với một thứ gái đĩ già mồm, chua ngoa, thành đanh đỏ mỏ. Nó làm già với mình. thì mình cũng phải làm già với nó, chẳng hơn thì cũng như nó, mới mong nó khiếp. Nó dỡn mặt mình, mà mình cứ ra vẻ lịch sự con nhà lành thì nó sẽ được đằng chân lên đằng đầu.

Chơi với Cộng Sản, phải thiết thực, đừng có nói phét suông. Nghe nản thấy mẹ !

U Than... Đước

Một trong những nhân vật quốc tế chõ mõm vào chiến tranh Việt Nam nhiều nhất, có lẽ là ông U-Thant... Đước, Tổng thư ký Liên Hiệp Quốc.

Trước đây, mỗi lần Mỹ tăng gia oanh tạc BV, ông ta đều kêu um lên là đáng tiếc ! đáng tiếc ! Nhưng khi Cộng quân pháo kích bừa bãi vào các thành phố Nam VN, đàn bà con nít chết đầy đường đầy chợ, ruột gan đổ tùm lum, ông ta làm thinh như không biết và yêu cầu Mỹ ngưng oanh tạc miền Bắc để đổi lấy việc cộng quân ngưng pháo kích miền Nam.

Sau đó. Mỹ đã ngưng oanh tạc toàn thể miền Bắc để đổi lấy «một sự hiểu ngầm» là cộng quân ngưng pháo kích vào các thành phố. Nhưng cộng quân bảo không có hiểu ngầm gì hết. Đêm mồng 6 Tết đã pháo kích một loạt trăm vụ vào khắp nơi, cả Thủ Đô Saigon. Chẳng những không lên án Cộng quân, ông U Thant... Đước còn mở mồm đề nghị nên ngưng oanh tạc ngay tại miền Nam để CS thôi pháo kích thành phố ! Giả tỷ như Việt Mỹ nghe ông Thant xúi dại ngừng ném bom tại miền Nam mà Cộng Quân vẫn cứ pháo kích, thì chắc chắn ông ta sẽ đề nghị nên dâng mẹ nó cái miền Nam này cho Cộng Sản để chúng khỏi pháo kích.

người quân tử bịt mũi mà đọc

Có lẽ vì tên là Thant, nên ý kiến tối tăm quá chừng. Cái thứ này phải đem cho Cộng sản nó tẩy não, hoa chăng mới sáng mắt ra.

Cà kê dê ngỗng

VĂN NGHỆ VÀ QUÂN ĐỘI

Sau bài viết đầu năm về phát húc «Đảng Văn Nghệ Ki Ki», tôi được rất nhiều lời khuyến khích. Nhiều người bạn đã vượt cả hàng trăm cây số, đi bộ đến gặp tôi, chỉ để nói một câu: húc nữa đi mày!...Húc cho cái đảng đó tan nát ra, rồi chúng mình xúm nhau lại, làm một cái mới. Không biết rằng cái đảng mới của chúng mình có thành công hay không, nhưng chắc chắn là phải sáng giá hơn cái đảng này.

Rất nhiều những thằng bạn tới, phê bình một quyết định thúi hoắc của đảng. Ngày đại hội, có người đặt ra câu hỏi : những quân nhân đã giải ngũ, có quyền gia nhập Đảng Văn Nghệ Ka Ki hay không ?... Và câu trả lời là không. Chỉ có những người trên mình hiện nay còn mang ba thước ka ki, những người đó mới có quyền gia nhập Hội Văn Nghệ Sĩ Quân Đội.

Đó, quí vị đã thấy rằng cái quyết định ấy, nó làm cho mọi người bịt mũi. Vẫn biết rằng có gia nhập cái hội ấy, cũng chẳng được tăng thêm đồng lương nào, chẳng được hưởng một tí ân huệ nào, nhưng làm việc gì cũng cần phải đanh chính, ngôn thuận.

Những người đã gửi suốt cả một tuổi trẻ vào đời sống tập thể, tập cơ bản thao diễn từ ngày còn súng MAS 36 cho tới thời Garant-M 1, mà không được công nhận là người quân đội, thì thử hỏi rằng ai còn muốn phục vụ hết mình cho cái hội của mình, có gia nhập cũng chỉ như một kiếp bèo giạt, huê trôi.

Trở lại vấn đề Văn Nghệ Sĩ...Theo ý tôi thì những ông lớn không nên làm Văn Nghệ nếu nhận thấy cái văn nghệ của mình không lấy gì làm sáng giá. Vì những thằng làm nhỏ lúc nào cũng đầy mặc cảm. Khi thấy một ông lớn viết văn, làm thơ, thế nào chúng nó cũng đề ra bốc thối. Chúng nó sẽ đem cái tóc, chẻ làm tư, làm tám, chê từng câu viết sai văn phạm cho tới những lời cam kết «xem không hay xin trả lại tiền». Tới cái nước đó, thì tương lai văn nghệ của ông lớn sẽ tối mò mò và dù cho có mướn được dăm bẩy thằng Văn Nghệ Sĩ Tô Tô hay Văn Nghệ Sĩ Ki Ki bốc thơm năm bảy bài, cũng không thể nào gột rửa được những lời phê bình đầy ác ý.

Tôi nhận thấy các ông quân đội lớn, chẳng ông nào làm văn nghệ ra hồn. Hình như khi người ta đã lên đến sĩ quan cấp Tá, là cuộc đời văn nghệ bắt đầu đi xuống. Tôi đã viết một bài điểm sách của một ông lớn với một câu đầy chua cay : đọc cuốn sách này, tôi thấy có ba người can đảm. Can đảm nhất là ông tác giả, dám có can đảm ngồi viết được cuốn sách này. Người can đảm thứ hai là ông chủ nhà xuất bản dám bỏ tiền ra mà in cuốn sách này. Người thứ ba là tôi, dám ngồi đọc hết cuốn sách này... Viết xong câu điểm sách ấy, tôi gật gù cái đầu, ra cái điều khoái chí. Ở trong quân đội, các ông «chọi» tôi nhiều phát quá đau, thì tôi phải kiếm cách «chọi» lại bằng văn nghệ. Và kết quả là từ ngày đó tới nay, ông lớn đó không viết thêm được tí ti văn chương nào nữa. Không biết rằng tôi đã làm lợi hay làm hại cho nền Văn Nghệ xứ này ?

Tôi đã điểm vài ba mặt Văn Nghệ trong cái đảng Văn Nghệ KaKi. Không thấy một người nào khả dĩ gọi là làm Văn Nghệ có vẻ hợp vệ sinh một chút. Thê thảm hơn nữa là chỉ sau ngày thành lập được và ba tháng, đã xảy ra hai vụ kiện đặc biệt. Một ông quan Tư điện ảnh cầm nhầm tác phẩm của người khác. Một ông quan Hai nhạc sĩ « thuồng » nhạc của một bạn sinh viên, đưa bản nhạc tới cho quan nhuận sắc. Và cả hai vụ kiện đều như bị rơi vào khoảng trống, không thấy ông chủ tịch của Đảng lên tiếng vài ba câu, dù rằng chỉ vài ba câu an ủi nạn chân. Và mấy chàng Văn Nghệ sĩ ở ngoài, bèn đi một đường kết luận : dính vào với lính chỉ có thiệt !...

Nếu có Đại Hội Văn Nghệ Sĩ quân đội kỳ thứ hai, tôi sẽ mang hai chuyện này ra để chất vấn trước Đại Hội. Tôi sẽ mời cả Minh đăng Khánh tới để nói chuyện về vụ chuyện phim Hạ Cánh với ông quan Tư Nguyện Cầu, (hình như mới vinh thăng quan Năm thì phải) Và mời cả người sinh viên đưa nhạc cho ông Bay Đêm sửa, rồi ông quan Hai (mới lên quan Ba) đó nhập nhằng, nhận của thiên hạ làm của mình, Chuyện của Minh Đăng Khánh thì có thể bỏ qua được, vì dù sao Khánh cũng là một người có tên tuổi. Nhưng còn về chuyện người sinh viên nọ với ông nhạc sĩ Bay Đêm, cần phải làm cho sáng tỏ vấn đề, để cho những người mới bước chân vào Văn Nghệ không thể khinh bỉ các đàn anh, để rồi chán nản hết lửa để sáng tác. Sự cảnh cáo xét ra cũng rất cần thiết. Ở đất nước Giao Chỉ này, những việc bẩn diễn ra trước mắt đã nhiều, nhưng ít ra trong giới Văn Nghệ Sĩ nhất là Văn Nghệ Sĩ Ka Ki phải sạch một chút mới được.

Tôi không hiểu sao. Văn Nghệ ở trong Quân đội cũng vẫn có cấp bậc. Ông quan ba viết văn, nhất định là phải hay hơn ông quan hai. Ông quan hai viết văn phải hay hơn ông quan một. Và các ông quan vì vấn đề văn nghệ, nhất định là phải hay hơn lính. Lại còn những vụ sửa văn, sửa thơ làm cho tác giả của chính bài văn, bài thơ, lúc nhìn thấy đứa con của mình trên báo, không nhận được ra mặt nữa vì đã được các quan Văn Nghệ bớt đi hay thêm vào. Anh chàng thi sĩ Trang Châu không dám nhận một bài thơ đăng trên báo là của mình, vì đã được một ông đại thi sĩ thay đổi hình dáng, thêm vào đấy cả gần một chục câu thơ.

Tôi được biết một chuyện đáng cười ra nước mắt. Có một anh chàng viết văn Ka ki, viết một phóng sự về những ngày cấm trại. Anh đã tả các quan ngồi đánh bạc cho qua hết đêm dài. Anh chàng cắt gác, dặn người lính gác, gác vào phiên từ mười hai giờ đêm đến hai giờ sáng :

— Gác vào giờ này phải cẩn thận vì giờ này là giờ mà các quan hay đi tiểu lắm đấy !..

Đến lúc bài in ra, chữ «đi tiểu» đã được đổi thành chữ «đi tuần». Giờ này các quan hay đi tuần lắm đấy ! ... Anh chàng viết văn bị bạn bè chửi về chuyện bốc thơm các quân lớn...Thanh minh thanh nga thế nào cũng không xong. Anh chàng đành ôm một mối oan lớn như oan Thị Kính.

Làm văn nghệ trong quân đội, thật là một công tác tạp dịch. Cứ phải viết toàn những chuyện ông lớn gắn huy chương, ông lớn đi thăm lính, ông lớn bắt tay hay an ủi đồng bào. Chỉ còn thiếu việc tường thuật ông lớn làm những công việc tiện lớn, tiện nhỏ nữa là đủ mục. Đã bao năm nay rồi mà không thoát ra khỏi được những cái thông lệ đó.

Viết về quân đội, thì có thể viết được gì ? Trong những ngày cuối năm, tôi đã làm một một cuộc lang thang đi thăm các bạn già ở khắp mọi nơi... Những người lính già, già về tuổi lính, nhưng tuổi đời chưa quá bốn chục, đã than thở nhiều với tôi về những chuyện nghèo, đói, khổ. Khi nghe tôi hỏi : Có yêu quân đội không ?.., Rất nhiều kẻ lắc đầu. Có người lắc đầu sau một phút suy tư, nghĩ ngợi. Có người vừa nghe vừa hỏi đã lắc đầu một cách dữ dội và kết luận bằng một câu chua cay :

— Quân đội có yêu tôi thì tôi mới yêu quân đội được chớ !

Ở nước Giao Chỉ này, đi lính không phải là một cái nghề. Không như ở nước Tây hay là nước Cờ Hoa. Nhất là nước Cờ Hoa Trong giờ làm việc, mặc bộ quần áo ka ki, cũng như người thợ máy mặc bộ quần áo xanh, người y sĩ mặc chiếc áo blouse trắng,., Rồi sau giờ làm việc thì làm gì thì làm. muốn giải trí thế nào cũng được, miễn là hợp vệ sinh và hợp... túi tiền. Không bao giờ có cái vụ là mặc xi vin mà vẫn cứ thích người ta gọi mình bằng cấp bậc nhà binh, Không bao giờ mang lon ra để tranh gái hay lấy le. Và nhất là không bao giờ dùng cấp bậc của mình để làm Văn Nghệ. Không có vụ ký tên dưới bài viết : bài của Đại úy X..,, bài của Thiếu tá Y.,. Những cái đó, rất ư là một sự Văn. Nghệ Hiệu Đoàn.

Như tôi đã viết ở trên là các quan lớn, ít có quan nào làm Văn nghệ có vẻ sáng giá một chút. Lũ văn nghệ lau nhau rất ít phục các quan lớn làm văn nghệ. Bởi vậy, chỉ còn có cách là mang cấp bực ra dọa nhau, mà dọa nhau một cách rất ư là mất thẩm mỹ.

Bạn bè văn nghệ ở trong quân đội, nhiều khi cũng phải biểu diễn một sự rụt rè «gà phải cáo», nếu cấp bực chênh lệch nhau Vì những anh văn nghệ quan lớn thường hay biểu diễn sự thay đổi nét mặt một cách nửa đùa, nửa thật, nửa nạc, nửa mở :

— Bạn nên nhớ, quân đội phải có cấp bực mới được đấy bạn nhé. Bạn có biết tôi phạt được bạn bao nhiêu ngày tù không ?...

Tôi đã được hưởng nhiều cái ân huệ đó. Và tôi bắt đầu xa lánh các quan văn nghệ, dù cho các quan văn nghệ có «bình dân» cách mấy, Chơi với mình, cũng chỉ là một thái độ ngó xuống. Thôi thì « lính cầu an, quan cầu lợi » mình là lính, mình chỉ nên cầu an . Về phần lợi thì đã có các quan .

Kính thưa quan chủ tịch ! Kính thưa quan tổng thơ ký ! Vì túng đề tài, với lại nghe lời xúi dại của mấy thằng bạn, nên có điều gì xúc phạm, quí quan cũng đánh cho chữ đại xá Xin quí quan nhận ở nơi đây lòng thành thực biết ơn của tôi...

Nếu còn thằng nào xúi dại nữa, tôi sẽ cần viết tiếp dài dài...

«CUỐN SỔ... CHÂN» HẰNG TUẦN CỦA TÚ RIA

ĐẤT ĐỨNG...

Tú Ria của bạn «Tú Xe Xua», không phải giống Tú Kếu. cũng chẳng phải giòng Tú Đại, mà chỉ là «Người Việt gốc Giá sống» trăm phần trăm !

— Đúng vậy ! Một trăm phần trăm, em ơi ! Khò khò !

Chắc chắn, có nhiều đứa thấy Tú Ria xuất hiện trên mặt báo CON — Xin lỗi — đừng kêu lộn là CON CU... XANH, bèn cho rằng Tú Ria đã «hàng» Rau muống ! Ô la la.

— Không !

Tú Ria thuộc vào hàng «Tư Lịnh», vừa hành quân ở Ngã Ba Chú Ía, Ngã Năm Chuồng Gà về đây, thấy chí sĩ Minh Võ trọng hiền đãi sạn, chịu chơi và chịu chi cho nên Ria bèn tìm đất đứng. Bông !

THẾ ĐÁ

— Vâng ! Có đất đứng mới có «thế» đá !

«Đá» coi hỏng có đặng. em gái Kim Cương nó cười Tú Ria lại có tật hay đá ầu. Nhưng rất mã thượng phong (phong độ mã thượng) vì khi bị đá lại (Bà xã Tú Ria đá ác lắm !) hỏng có buồn, chỉ cười ... trừ !

Tú Ria yêu cái nghề cầm bút, thứ tự do thật sự chứ không phải thứ «cầm gậy chỗ đái» cho nên đứng bất cứ chỗ nào «đá» được là cứ đá ! Đá cho xướng.

Tú Ria chủ trương đá mạnh, đá nhanh như gió, đá không kỳ thị đá đủ cả những đứa đáng đá chứ không chỉ đá như ... ngựa ! Và xin thưa trước với tàn thể đồng đô cũng như như đồng hồ và đồng bào :

— Mặc dù đứng trong Tổ Ong (thứ ong nùi dẻ này) Tú Ria vẫn là Người Việt Cu Đen ý lộn Cu Ky không ăn nhằm gì với những cây bút khác đề lúc nào cũng tứ cố vô thân giữ vững lập trường «ngay đoang» của mình và đây xin phép cho Tú Ria ra chân...

«NGỌC LONG» . NHÂN VẬT SỐ DZÁCH CỦA VĂN NGHỆ XỔ SỐ !

Cả nước chưa biết, chứ cả Làng Tàn nhạc đều biết cụ Ngọc Long, ca sỹ hiện nay là chúa chùm của cái gọi «văn nghệ xổ số» !

Cuối năm con gà, Ngọc Long bị Châu Kỳ đấm cho mấy quả, vỡ mặt máu tuôn như suối chảy tại Kim Sơn, và nghe giới nhạc sỹ, các hãng dĩa, nhà xuất bản nhạc rên siết ta thán, vì.., anh này «đớp» từ 5, 7 tới 1.000 đồng mới cho hát một bản nhạc trong chương trình văn nghệ giúp vui hàng tuần khi có cuộc xổ số.

Ăn tiền một cách «hách» như thế, nhưng điều đáng ghi nhận là anh ta «đớp» bạc lia, rồi «quên» không buồn hát, y như là cái mửn giựt đồ giữa đô thành, mà các nạn nhân không biết thưa gởi vào đâu !

Hồ sơ tham nhũng của «vị» này còn nhiều, lần lượt chúng tôi vạch mặt cho tàn dân hiểu rõ, ngoài việc chụp giựt, tham nhũng tiền «thuê» hát bài bản Tân nhạc của nhiều nhà xuất bản, hãng dĩa, nghệ sĩ, anh ta còn cướp đoạt quyền tác giả của những Đoàn-Chuẩn, Từ Linh để đem bán đại tác phẩm của người ta mà ăn...cách rất dơ bẩn !

Tú Ria sẽ giới thiệu thành tích của hắn và từng nhân chứng một...

— Chắc chắn chấn động dư luận giới văn nghệ Thủ Đô trong năm đối thọi với tham nhũng văn hóa này.

GIÀ MÀ... HAM MỆT !

Tối chúa nhựt, xem Tivi thấy cụ Thượng Huyền trước, cụ Chủ tịch Hạ Viện Nguyễn bá Lương tiếp theo đọc cách long trọng những lời hào hùng để phản đối CS pháo kích tấn công và sẵn sàng hậu thuẫn cho phái đoàn ta tại Balê, sáng ra, đọc báo thấy tin cụ Bá Lương cưới Vợ mới... để chống lại cái gọi là «người Việt Cu Ky» thuyết mị dân của dân bẻo «giòng họ Tiều»..

— Ai dám bảo mấy ông «Rà» không háo đá ? Ông Phó Tê Tê nhà ta có máu nóng ham đá gà là chiện thường tình, còn mấy Cụ như Cụ Chủ Tịt Viện Nhi Đồng mà còn ham đá...lon há chẳng đáng mừng lắm ru ?

Tuy nhiên, sau khi tàn dân biết được cụ Chủ Tịt «đẹp diên» cùng dí lại lão bà (chắc bà này cũng «lớn» lắm) Tú Ria nhắc chừng cụ nhớ đi họp cho đều, kẻo bữa nào vắng mặt... miệng thế gian nó đồn rằng Cụ bị lão bà mượn hết sí quách thì... thiệt hại cho dân đen thui lắm nhá !

TIỂU NGẠO GIANG... HỒ ?

Một nhựt báo sanh sau đẻ muộn thường tha thiết đến quyền sống của mình, cho nên, nếu có tờ báo của một chị đờn bà nhảy ra trường văn trận bút lấy tên «Quờn Sướng» cũng chẳng có chi đáng chú ý !

Chỉ đáng nói là vì tờ « Quờn Sướng » khi nhào ra .. lại chơi cái mửn « độc quyền » tiểu thuyết ba xu « Tiếu Ngạo Giang Hồ » là cái món « béo bở » lâu nay nhiều nhựt báo nhờ vào nó mà... câu độc giả, thay vì phải ... đánh trâu, hay trâu đánh, hoặc tranh đấu... cụi không ma nào nó tin để nó mua !

— Bi giờ, báo « Quờn Sướng» độc « quyền » Tiếu Ngạo để «sống», khiến cho nhiều đồng nghiệp dở... chết, thì rõ là «Tranh Sống» đúng hơn. Mà như vậy thì khi có kẻ dành quyền sống của mình thì các đồng nghiệp có quyền chết... Đó là một thứ «quyền tự do miễn hạn chế» khỏi cần đòi hỏi, đổ máu và mồ hôi...nách, nó cũng có tự nhiên giữa cái thế giới tự do giành giựt này. SUA !!

NGUYỄN VỸ BỊ... NẰM ĐUÔI !

Ttong số những nhà PÁO có mòng. có mỏ xứ Đại Ngu này có Nguyễn Vỹ đội... (xin đừng nghĩ quấy) tên cô Diệu Huyền nói doóc về...lý lịch của Nguyễn thị Bình, bị Ngọa Long (con rồng nằm) quất một cái đau điếng. Đó là vụ Nguyễn Vỹ xỉ vả làng báo bằng tiếng «LÁO !» sau đó, cô Diệu Huyền mới nói đóc một cách hùng hồn rằng Nguyễn an Ninh làm gì có con gái ?

Chẳng qua, Nguyễn Vỹ nghe lỏm hoặc bị ai đó xúi dại nên viết ầu. Việt Định Phương cười cười nói ;

— Báo «đỏ đen» của mọa có mở mục viết doóc vậy mà Nguyễn Vỹ hỏng chịu gởi bài dự thi, để đăng ở chỗ khác, bị nằm đuôi là vừa !!

Nghe nói Nguyễn Quân đã không giận còn dzui dzẻ mà rằng :

— Ở đời này từ vua chúa đến dân đen ai ai cũng công nhận rằng không có gì HUYỀN DIỆU cho bằng nói dóc mà được in bằng sách !

---

nói láo mà chơi

Eo ơi, cái móng tay của người đẹp

Thiên hạ vẫn thường gọi nàng là Người Đẹp Nhà Hát Nhỏ, hay nàng là Kiều Hạ, nhưng sang cái năm Con Gà này, xin mạn phép đổi tên nàng là «Kiều Kê» cho nó dễ nhớ.

Những năm trước, nàng Kiều Hạ vẫn thường được nhắc nhở đến luôn, vì nàng đã nhiều phen gây sóng gió ở viện Nhi Đồng, và ngay cả trong làng báo Giao Chỉ.

Đầu năm Con Gà này, nàng Kiều lại làm báo chí tốn hao giấy mực bằng cái vụ bị giựt (xin ông ti-pô đừng quên chữ «giựt» bóp..) ngay đầu chợ Bến Thành. Tiếc rằng nhiều đồng nghiệp «nói láo ăn tiền» lại quá chú trọng đến cái «bóp». nên cóc chịu tìm hiểu xem trong cái vụ này nàng Kiều Kê nhà ta có thực đau dớn vì cái «bóp» hay là đau ở chỗ nào khác hơn ?

Sự thực là trong cái bóp quả có mười mấy ghim, và trong lúc đi mua «bom nho» mua «xá lỵ», nàng Kiều Kê cứ móc ra móc vô mãi làm cho mấy chú «mối» đã nghèo lại càng ham. Một chú mới đánh bạo nhào tới giựt đại cái bóp của nàng rồi trổ ngón lăng ba vi bộ lần đầu mất hút. Thoạt đầu nàng Kiều Kê cứ tưởng có ông bạn nào đùa dai, nhưng trong nháy mắt hiểu ngay sự tình, vội vươn bàn tay (ôi, bàn tay êm ái) ra dùng thuật «cầm nã thủ» để đoạt lại chiếc bóp. Khốn nỗi, nội lực của nàng đã bị tiêu hao khá nhiều trong những ngày đầu Xuân, nên bóp đã không giựt lại được, mà mấy đầu ngón tay vừa chạm vào da thịt đối phương liền bị sức phản kích dội trở lại, nổ ra hai tiếng «lách, cách» khô khan. Nàng Kiều Kê thất kinh vội xoè năm ngón tay lên trước mắt coi: hỡi ôi, hai cái móng tay yêu quý đã thành quỷ không đầu, làm cho bàn tay êm ái của người đẹp bỗng nhiên thành ra nhan nhở ! Nàng cả giận hét lên :

— Bớ người ta ! Bắt giùm thằng giựt bóp làm gẫy móng tay của tui !

Bà con đi du xuân, ai nấy bụng đang còn đầy anh ách những bánh chưng bánh tét thở không ra hơi sức mấy mà đi đuổi thằng «mối», để ăn cái giải gì ?

Nàng Kiều Kê uất hận khẽ rên rỉ «Sống tranh đấu mà không nề gian khổ» rồi nhảy tót lên tu bin, bảo tài xế phóng về nhà hát. Tới đây,người ta thấy nàng đi phom phom vào một phòng có máy điện thoại. và trong lúc nói chuyện với một người nào đó ở đầu giây bên kia, sắc mặt vẫn còn giận dữ hầm hầm... Chiều hôm đó. có một người (bí mật) đem chiếc máy, cassette ra khoe với mấy anh em nhà báo, rồi nhận nút cho anh em nghe chơi. tưởng là băng nhạc Trịnh Công Sơn, té ra cuộn băng ghi âm một cuộc điện đàm, biết ngay là điện đàm vì vừa vô đầu đã thấy a lô, a lô :

— A lô ! A lô ! Chim cu nghe đây !

— Anh Chim Cu đấy hả ? Em đây ! Bắt đền anh đấy !

— Á cưng ! Vừa mới đền xong lại đòi đền nữa rồi, mệt thấy mồ ! Mà chuyện gì thế ?

— Em vừa bị giựt bóp ở chợ Bến Thành

— Giựt bóp ? Mất bao nhiêu ?

— Mất có mười bảy ngàn. không bao nhiêu nhưng em tức quá trời !

— Mất tiền không tức thì cưng tức cái gì ?

— Tức thằng khốn nạn đó nó làm gẫy mất hai cái móng tay của em. Mất hai cái móng tay, bàn tay của em nó nham nhở, và lấy gì để làm cho anh... thú vị nữa ?

— Ừ, cái thằng đó hỗn thật. Nhưng sao cưng lại bắt đền anh ?

— Thì anh phải làm sao cho em thấy mặt thằng ăn cắp đó, để em tát nó, cho hả cái giận bị gẫy móng tay chứ !

— Anh biết làm sao đi tìm nó được ? Thôi được, để anh nhờ Cảnh sát người ta truy tầm hộ cho em...

Cuộn băng cassette đến đây là hết, không biết hồi kết cuộc ra sao, muốn biết có lẽ các bạn nên đón đọc báo hàng ngày, may ra có tin sốt dẻo...

CỤ NGOẠI BIỆN HỘ CHO CỤ ĐẠI

Vụ Cụ Đại Lâm bị mất tu bin ở Ba Lê, thiên hạ đồn rùm và đã bỏ qua rồi. Bỗng nhiên lại được hâm nóng trở lại vì lời «thanh minh» của Bộ Ngoại giao trên vài tờ nhật báo nọ. Rằng : đó chỉ là lời tuyên truyền bịa đặt của C.S. nhằm bôi lọ cụ Đại nhà ta. Tiếp đó, trong một bữa tiếp tân, đích thân cụ Ngoại lại lên tiếng «thanh nga» dùm cụ Đại một phát nữa. Và phát này thì... sát ván hơn. Rằng : có đời nào một cụ đã sồn sồn như cụ Đại Lâm lại giao du thân mật với một cô đào tơ mơn mởn như nàng sáu câu Thanh Nga ?

Chí lý, chí lý thay là lời cụ Ngoại ! Một cụ đã tứ tuần mà cặp kè với một giai nhân gần tam tuần thì coi sao được ? Họa chăng chỉ có ở bên Tây, bên Mẽo ăn toàn bơ sữa, bít tết mới sản xuất ra những Henri Miller bảy chịch, Cary Grant sáu chịch, Frank Sinatra năm chịch, vẫn dám đụng độ với những cô gái đôi mươi. chứ còn ở cái xứ Giao Chỉ mắm nêm rau muống ngày nay kiếm đâu ra những ông già đủ sức ham trống bỏi ? Mà rủi có đi nữa thì suốt ngày họ còn bận đi kiếm rượu sâm Đại Hàn, kiếm Sustanon, kiếm Đại Hùng Hoàn, đâu có đủ thì giờ lo chuyện quốc gia đại sự, đủ óc minh mẫn sáng suốt đi du thuyết như cụ Đại Rừng Đèn (không phải Rừng Boulogue) nhà ta ! Nói thế chứ trên thực tế xứ mình cũng không thiếu gì những cụ già « chịu chơi ». Thời xưa điển hình có cụ Nguyễn công Trứ. 73 tuổi còn cưới thêm một cô nàng hầu đôi chín để đêm động phòng hoa chúc được ngâm nga với người đẹp :

Tân nhân dục vấn lang niên kỷ ?
— Ngũ thập niên tiền nhị thập tam,

Còn ngày nay,ít ra cũng có một cụ Ng Bá Lương yêu đời, sắp «cưới» một bà tứ tuần để ăn mừng thượng thọ cho sôm. Và biết đâu trong tương lai sẽ chẳng còn nhiều Cụ khác noi gương anh dũng của Cụ chủ tịch Nhi Đồng ?

Đến đây, mới sực nhớ rằng : hồi Phái Đoàn ta bắt đầu lên đường sang Balê phó hội, mấy anh em dọn phòng kéo màn ở gánh hát Thanh Minh Thanh Nga đọc báo thấy một bức hình, bèn hỏi nhau.

— Quái, ông này trông giống cái ông vẫn thường vô hậu trường sân khấu của tụi mình ngồi trồng cây si hoài, phải không mày ?

Bữa đó, chẳng có ai giải đáp nổi thắc mắc của mấy anh em. Nhưng bữa nay hễ như đã được đả thông, vì cụ Ngoại đã Thanh Minh Thanh Nga sát ván dùm cụ Đại rồi đó !

NÃ CẦU cảm thông

PHÚ DE GIAO CHỈ

CẢ HỌ NHÀ BÁO LÊN CƠN « RÉT »

Hồi này, có lẽ là cả họ nhà báo Giao Chỉ bị một thằng Đông Phương Bất Bại nào đó bắt uống « Tam Thi Não Thần Đơn, nên cha nào cha nấy đều « rét » ra mặt, « rét » nặng đến gần như cấm khẩu.

« Rét » rõ nhất là chuyện ông chủ tịch Hội Chủ Báo đếch có báo đề mắn, các ông chủ Báo khác vẫn cứ suy tôn ông là chủ tịch, đồng thời vẫn phe lờ cái vụ báo ông ta bị đóng cửa, theo đúng tinh thần « một con ngựa đau cả tàu ăn thêm cỏ ». Rốt cuộc chỉ có quốc tế mới dám la lên dùm. Bởi vì quốc tế nó díu «rét» như lô-can và lô-can thì khoái câu « ngậm miệng ăn tiền » hơn.

Tuy nhiên những thằng «rét» đều là những thằng khôn, bằng chứng là mấy thằng còn hơi «nóng» mọt chút như Quyết Tiến, như An Lạc, như Hòa Bình, lập tức được «trùm mền» tút xuyt, thấy cái gương ấy, những thằng Con Ong cũng «rét» thấy bà. Đôi lúc máu bọ xít vừa nổi lên, chót thấy hơi mền, là phải vội vàng tắt ga sang số về «boong mo» gấp. Biết là độc giả sắp chửi bỏ mình lên cũng đành chịu !

Ngay gần đây, có mấy thằng thợ viết thất nghiệp như Vương Hữu Đức, Trần việt Hoài xoay ra làm bản tin Chọn Lọc kiếm tí cháo, thế mà cũng không chu, cũng bị mời về phú de vì một nguồn tin có chọn mà không lọc. Cả họ nhà báo đã rét lại càng rét thêm, đứa nào đứa nấy câm như hến kể cả hai cái Nghiệp Đoàn kỳ giả. Đếch hiểu mấy ông cầm đầu Nghiệp Đoàn các ông có bao giờ đọc điều lệ tôn chỉ của Nghiệp Đoàn không nhỉ ? Hay các ông đã đổi tên là «Nghiệp Đoàn Ký Rét» Hay là mục đích Nghiệp Đoàn lập ra chỉ là để cho làm canh vân vân và vân vân ?

CỤ LƯƠNG BỊ CHƠI KỲ QUÁ !

Lâu lâu mới vớ được một dịp đánh người mà khỏi bị ăn đòn nên gần như cả làng báo đã nhao nhao đua nhau chửi ngậu sị cả lên, khi thấy cụ chủ tịch Nhà Hát Nhỏ tuyên bố sắp làm lại cuộc đời với bà xe lớn Nào là mắng xéo cụ già mà chưa trót đời, nào là nghi vấn cụ cưới vợ để kiếm tiền ra báo lập đảng, nào là móc lò vụ những tấm lịch cởi truồng, vụ mua cái bàn phấn, úi chu choa.,. nếu không phải là tay chì chắc hay cụ ông cụ bà đến phải hẹn nhau kiếp khác mắt!

Nhưng Cụ Lương vốn dí rất chì, Nhà Hát Nhỏ nổi tiếng là nhiều cái mồm loa mép giả, nhiều tay chanh chua đanh đá. ấy thế mà Cụ cứ tỉnh bơ lắc chuông cà rem rồi đâu cũng vào đấy, Đã có lần người ta định kiếm người khác lắc chuông, nhưng kiếm mãi chẳng thấy ai lắc hay hơn, nên cuối cùng cái chuông lại trở về tay cụ.i Xuân này, nếu Cụ có làm lễ «vu quy» chẳng qua cũng chỉ vì cụ sực nhớ câu :

Trai bảy mươi mốt (chứ không phải là 68 đâu)
đang soan,
Gái bốn mươi bảy đã toan về già !

Nên cụ mới tính đến cái giao kèo sống chung để đôi bên cùng an ủi nhau lúc mãn chiều xế bong mà thôi. Nghĩa là nôn nhân chú trọng tinh thần chứ không quan tâm đến vật chất, kẻ nào mà ham vật chất kẻ ấy là Zéro Lương chứ không phải là 100 Lương, các cha đã băng lòng chưa ?

CĂN CỔ LẠY MẤY ÔNG ÁM SÁT

Con Ong chúng em đã nhiều phen cắn rơm cắn cỏ lạy mấy ông đảo chính rồi. Hôm nay, chúng em một lần nữa lại phải cắn cỏ lạy mấy ông ám sát làm ơn làm phúc đi vắng dùm ít lâu để cho đất nước chúng em nó dễ thở một tí.

Mới hôm nào đây, mấy ông đã rước bác sĩ Lê minh Trí của chúng em về quê, sau đó các ông lại hỏi thăm sức khỏe của ông tướng Kiềm, may sao ông tướng chỉ bị «cán xái» chứ chưa đến nỗi lên ô tô bia.

Tưởng thế là mấy ông đã thèm rồ, ai ngờ hôm qua các ông lại đón đường ông bác sĩ giáo sư Ann để chích cho mấy mũi kẹo đồng, và hôm nay các ông còn tính mời cả bácGiáo sơi món lon sữa bò và xích lô nhồi claymore. Đến cái nông nỗi này thì thật quả là hết thuốc chữa !

Thưa mấy ông ám sát, các ông không thấy sao : mấy ông bự Giao Chỉ lúc này lớp đã diễn đâu về chuyện hòa đàm Balê, lớp nóng đít vì hỏa tiễn xe tăng của Cộng sản, bây giờ lại thêm mấy ông xỉa dao sau lưng nữa, thì... ôi thôi đất nước này sắp rách mướp đến nơi, các em thơm như mít cũng sắp đếch còn cái mi ni Zuýp mà mặc !

Các ông có biết không : Tổng thống Thiệu cách đây ít ngày mới vừa dông dạc đi một đường tuyên bố trên Đài Ta Hát và Nói «tôi nhất định không tha thứ cho bất cứ lũ nào dám dao sau lưng chúng ta...». Thí là bỏ mẹ các ông rồi !

Cụ tổng mà không tha thì các ông chỉ có nước tịch. Ai bảo các ông dại, các ông cứ hùng hục đi làm cho những thằng khốn nạn nào đó chúng nó ăn giải dùm cho các ông?

ĐÃ NÓI PHẢI LÀM ĐỪNG ĐỂ ANH EM QUÂN NHÂN TỦI NHỤC

Theo thông cáo được phổ biến rộng rãi, hàng tháng Quân Tiếp Vụ đã bán những vật dụng cho Binh Sĩ, nhưng tại các chi nhánh QTV địa phương có lẽ vì cơ quan Trung ương không dự trù ? Tại các Trung Tâm bán lẻ hay quầy hàng QTV chỉ bán thuốc lá hạn chế 5 bao, sữa thì không có. Vậy Quân Tiếp Vụ đã thỏa mãn đúng nhu cầu cho đời sống va gia đình binh sĩ ?

Trong khi đó thì sữa và thuốc lá vân.. vân... được bầy bán la liệt ở các tiệm tạp hóa mặc dù không bán cho dân chúng. Yêu cầu Đại Tá Cục trưởng lưu âm tới việc này nhất là đối với các binh sĩ hiện đang đồn trú tại những nơi xa xô. hẻo lánh để khỏi làm tủi nhục nọ. Nếu nói tới miếng ăn là miếng nhục nhưng với đồng lương quá thấp kém so với giá sinh hoạt hiện tại thì đây cũng là một điều an ủi cho nọ khỏi thắc mắc buồn tủi và đủ tinh thần chiến đấu.

CHUYỆN CHI LẠ RỨA, NHÀ SƯ TRÍ DŨNG ?

Ở đời, không có gì khốn nạn bằng ăn cắp cơm chim nhất là cơm chim của những nạnnhân chiến cuộc những con người đau khổ nhất trong cuộc chiến tranh bẩn thỉu này, Đã nhiều lần, Con Ong thằng cách phang bọn nạo bím dơ dáy đó để chúng bảo nhau tốp lại hoặc tìm phương khác làm ăn, ấy thế mà mới đây chúng vẫn cứ soạn lại bôn cũ có đau không ?

Theo lời tố cáo của mấy trăm gia đình nạn nhân chiến cuộc xa Tân Sơn Hoà Ngã Tư Bảy Hiền thì Cơ Quan Công Giáo xả hội Hoa Kỳ đã tặng 325 phẩm vật cứu trợ cho đồng bào, nhưng ác thay lại qua sự «bao dàn» của nhà sư trừ danh : Thượng tọa Thích Trí Dũng. Rốt cuộc đồng bào đi tới đi lui chỉ lãnh được 80 bao, còn 245 bao không biết đi mô, nam mô di dà phật ?

Đồng bào ấm ức tới hỏi T.T. Trí Dũng thượng tọa nơi đã giao cho ông Thiện Phó Trưởng Ấp chợ xã Tân sơn Hòa, tới hỏi ông Thiện thì ông này lắc đầu : không thấy gì cả ! Thầy đồ cho bóng, bóng đồ lại cho thầy, thế là bỏ bu cả lũ ! Một lần nữa người ta lại cứu trợ ăn cắp chứ có cứu trợ nạn nhân khỉ móc gì đâu !

ÔNG CÒ BẾN TÀU VÀ ÔNG NHI ĐỒNG NÀO ĐÂY ?

Hai ông nhi đồng Cứ và Đăng vừa biểu diễn một màn khá hoa mỹ : mơi khẽ tố một phát là ông cò Bến tàu Nguyễn tấn Quốc đã đi đoong ngay. Của đáng tội, ông Cò Bến tàu ấy cũng có hách xì xăng và đớp kỹ thật, và tố lúc này cũng có nơi trẻ, nhưng dù sao trẻ cũng con hơn không.

Có điều mấy ông nhi đồng làm ơn nhớ hộ rằng : nếu ông Cò Bến tau có dam mạnh dạn man án chẳng qua một phan cũng là nhờ có một ông nhi đong các ông làm thày dùi dây. Các ông thư sơ lên gay xem va đã biết là ai chưa ? Nếu chưa, Phú De xin phép vén sơ sơ cái mi ni zuýp lên nhé : dạo trước đây, đêm đêm cứ đến giờ giới nghiêm, lại có một ông nhi đồng lái cái traction đen đến cây xăng Esso đường Phan đình Phùng rù rì to nhỏ với ông Cò Bến tàu.

Bây giờ ông Cò nhà ta no quá nên mới mệt lữ cò bợ, nhưng còn cái ông bát khả xâm phạm kia thì vẫn phây phây. Hai ông Cứ và Đăng có giỏi thì hãy mần tiếp một cú ngon lành nữa xem sao !

NỀN DÂN CHỦ... ĐÓNG HỘP

Hiện nay, phong trào bầu cử xã, ấp đang sôi nổi. Nhà nước muốn đem nền dân chủ, đóng hộp gửi về nông thôn để đồng bào ta hưởng được tí tí « cái gọi là » sáng kiến của đệ nhị công hòa.

Đồng ý lắm, rất đồng ý với Nhà Nước. Dân chủ mà đóng hộp như vậy, ít khi nào sợ thiu sợ thối. Các Ngài cứ việc làm. miễn là kiểm soát tật kỹ, đừng để cuộc bầu cử xã ấp giống như cuộc bầu cử.., nhi đồng, bô lão. Ở một đơn vị thật nhỏ bé như vậy, sự gian lận sẽ bật mí ngay, khỏi cần điều tra lôi thôi.

Nã Cầu xin lấy thí dụ một chuyện bầu cử ở xã Hố Nai, Ấp Đông Hải I. Trước đó, nơi đây có ông Trưởng Ấp tên Tân, làm việc số dách, nên khi hết nhiệm kỳ, lại được tín nhiệm thêm một nhiệm kỳ nữa. Nhưng ít ngày sau có một nhóm người gồm có những tên Sáu Khiêm, Hòa, Thường đứng lên chỉnh lý, đòi bầu lại. Và cuộc bầu cử diễn ra với cử tri không tới hai chục người và kết quả là Sáu Khiêm đắc cử Trưởng Ấp với 7 phiếu, Hòa đắc cử Phó Trưởng Ấp với 4 phiếu. Những ông Ủy Viên Thanh Niên, Ủy viên An ninh đều là người nhà nên rất ư là có một sự gia đình trị. Một điều đáng nói nữa là ông Trưởng Ấp chê chữ nghĩa. chỉ biết có một chữ ký mà thôi.

Từ đó, nền dân chủ bị hiếp dâm nặng nề. Máy TV công cộng, ông Phó trưởng ấp mang về nhà cất dùm. Còn nhiều chuyện nữa. Và một chuyện đáng nói nữa là ngoài trưởng ấp ra thì các ông khác đều trong tuổi quân dịch.

Chỉ cần 1 chuyện này cũng đủ để nhà nước thận trọng trong việc đóng hộp dân chủ gửi về xã ấp.

XIN ÔNG Q.C LƯU Ý DÙM CHO

Trong lúc có những chiến sĩ hy sinh thú vui cá nhân, hòa đồng vào đây công cuộc bảo vệ quê hương. xứ sở đêm đêm từ tiền đồn heo hút tới thành phố náo nhiệt, tấp nập lệnh cấm quân, cấm trại ban hành lính tráng ôm súng gác giặc chờ địch, thì có một số ít — lính cậu, lính kiền — kéo nhau la cà quán cốc. trà đình ca nhạc, phạm tửu dập dìu gái nhân liếc mắt đưa tình, đong đưa đùi ví ; rồi có cả các quan lớn, quan bé cũng lê la, tán tỉnh, thế là máu anh hùng chủ nghĩa nổi lên hai phe dùng đùng tác dăng nổi giận lăn xả vào nhau thoi, đấm, đá, đạp, kết quả kẻ u đầu, người xứt trán, kẻ vào bệnh viện, người về quân trấn. Trong khi người ta đánh nhau với giặc Cộng, với kẻ phá nước hại dân, thì có loại lính đủ thì giờ nhậu nhẹt, dư thì giờ choảng kỷ nhau, thật thanh bình hưởng lạc có khác.

Mà phải chi loại lính-ỷ vào áo ka ki mần ầu, phá luật niêm hoi gì cho cam-họ dầy dẫy ở các nơi tập trung du nhi du thực. Động chút xíu là đánh nhau, rút súng bắn ầm ỉ, hoặc hạch sách, khó dễ dân làm ăn lương thiện, nhờ khí giái của chính quyền — cấp giết giặc — họ quay lại giết nhau, hoặc biến thành thảo khấu Lương Sơn Bạc.

Dân ngu khu đen, dân quèn thế yếu thân đơn tố ông bà ông vãi đồng dậy cũng lê càng — chứ đừng nói chi tới việc tố cáo hay phê bình.

Trong khi đó quý anh Quân Cảnh vốn rất kị loại lính thiếu tác phong quân kỷ nhưng họ mà xuất hiện thì đố mò thấy mống lính ba gai trật búa-nên chỉ kẹt cho những người lính.., xúi quẩy nhất là loại đầu tắt mặt tối-vừa nhào dìa ăn cơm hay thăm bà xã... tí là lọt lưới dành vô ngủ đỡ ở trại quân trị ĐP hay quân trấn vài ba ngày Mong sao mấy anh quân cảnh nới tay cho loại thứ hai và ... bố gắt củ kiệu loại thứ nhứt cho dân nhờ !

CHIA BUỒN

Hay tin trễ :

THÂN MẪU

Đại tá NGUYỄN VĂN ĐỨC, Giám Đốc Nha Quân Pháp vừa thất lộc tại Saigon ngày 1-3-69.

Chúng tôi chân thành chia buồn cùng Đại tá và tang quyến,

Cầu chúc hương hồn Cụ sớm tiêu diêu nơi cõi Phật

CON ONG

In tại nhà in Dân Nguyện 54 Vỏ Tánh Saigon
Quản Nhiệm : NGUYỄN-VĂN-MINH